

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

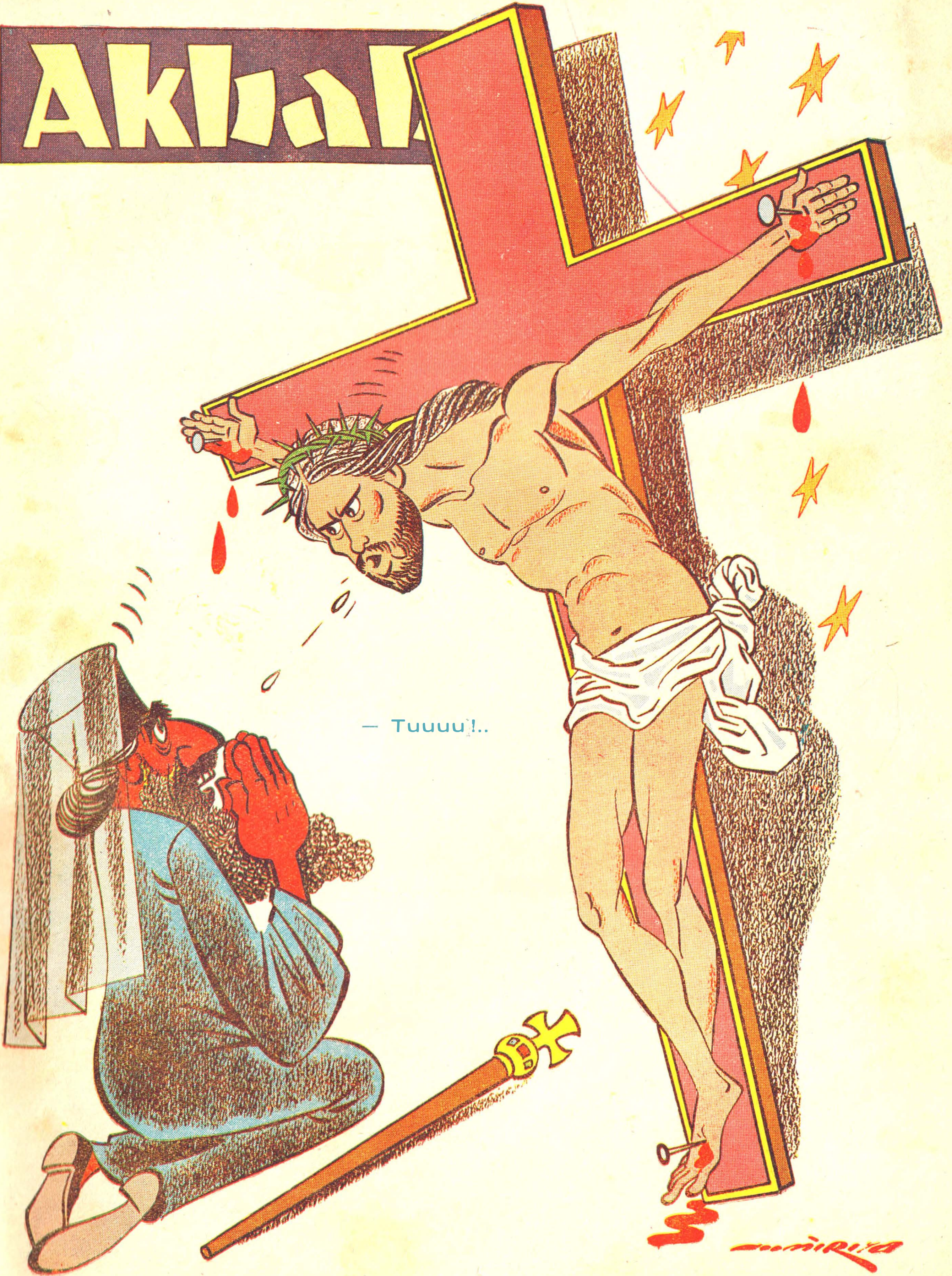
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAK

— Tuuuu!..

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

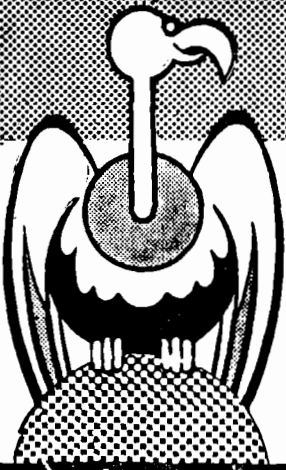
GENE

5
MİLYON

TÜRKİYE

BANKASI

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selami Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mısıtık, Erdoğan Özer.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

YIL : 42

Cilt : 6 — Sayı : 3
16 Ocak 1964

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KIRMIZI OYLAR!

TÜRKİYE'nin siyasi itibarı bir papazın kanlı elinde açık eksiltmeye çıkarıldı. Eğer Kıbrıs'ta bir Türk çoğunluğu olsaydı, eğer bu kanlı oyunu bir müslüman hoca oynasaydı, Ada'ya çoktan Haçlı ordularının çıktığını görürdük.

Onların kanı, bizim kanımıza benzemez: Her damlası yakuttur!

İşte, Atatürk'ün ölümünden sonra, iktidarın yalnız kahrını çeken sayın İnönü, böyle bir «Varolmak, yahut yok olmak» dâvası karşısında...

Bir milletin şerefi, itibarı üstüne hançerler kalkınca, artık içeride «Sen, ben» pençeşmesi kalmaz, artık kinlerin, hınçların yumrukları gevşer, artık dış gıcırıltıları kesilir, artık gözlerdeki kıvılcımlar birer damla yaş olur, değil mi?

Biz bunu umduk ve bu düşünce, bu duygu iledir ki, geçen yazımızda «Üçüncü koalisyona, tek çekimseri olmayan silme güven oyu» istedik.

A.P. nin başında eski bir general vardı. Asker ocağında yetişmişti bu ihtiyar. Eğer bugün sağ ise, tesadüfün kur-

şunundan kurtulduğu içindir. Kimbilir, kaç sınıf arkadaşının, kaç silâh arkadaşının kanlı künyesi kalbinde ve hafızasında yatıyor.

Onun palası, ister gümüş olsun, ister altın, bu saldırı karşısında, birden cephe değiştirmeli ve dış tehlikeye karşı dönmemeli miydi?

Ya Hasan Dinçer?.. O kırk altı seçimlerinin efendi demokratı Dinçer?.. O hiç bir zaman büyük zekâ, büyük devlet adamı vasfı göstermeden küçülmemiş Dinçer?.. Ondan, onun ılımlı politikasından bu sonucu kim umar, kim beklerdi?.. Sandığa attığı kırmızı oy, parmaklarını nasıl yakmadı, hâlâ şaşıyorum!

Meclisin, başında taşıdığı «Büyük» sözünü benimsemiş milletvekillerimiz yok değildir. İşte Nihat Erim, işte Kasım Gülek, işte Avni Doğan...

Birincisi, baba evinden bir yıl uzaklaştırılmış, ikisi büsbütün atılmış bu üç insan, İnönü'ye verdikleri beyaz oylarla, yalnız kendi alınlarını değil, iç politikamızın yüzünü de ağarttılar!

Sonra vicdanının kararını, partisinin kararına feda etmeyen Abdülhak Kemal Yö-

rük'ü, saygı ile selâmlarız.

Bu milli imtihanda, bahtıyarlıkla söyleyelim, sayın Alıcan, profesör Gökay, duygulu insan Aybar da kendi partilerini aklın, insafın, vatanseverliğin yoluna yöneltmekte sahiden övünülecek ve sevinilecek vicdanlı aydınlar çabası göstermişlerdir.

Kıbrıs, şimdi, Lozan antlaşmasının çetin ve başarılı müzakerecisi, İkinci Dünya Savaşı'nın eşsiz politika kurmayı İnönü'nün temkinli elinde...

Atatürk'ün 19 Mayıs'ta Samsun'a çıktığı günleri yaşıyoruz sanısı içinde yedi düvele meydan okumamızı isteyenler, bize şu korkunç hakikatı gösteriyorlar: Memleket idaresi ellerine geçerse başımıza ne belâlar getireceklerini!

Dışişleri Bakanlığının, dünyaya, cam gözlerle boş pencere gibi baktığını ve hiçbir şey görmediğini bilmiyor değiliz. Onu yakasından İsmet Paşa tutmazsa elbet Türk basını tutacaktır!

O huzur günü gelinceye kadar, kalemlerimiz ve fırçalarımızla sayın İnönü'nün savunucusuyuz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Barbaros!

Barbaros şarabı piyasaya çıkıyormuş!

Çıksın... Çıksın ama, bugünlerde, bizim şarabından çok Barbaros'un kendisine ihtiyacımız var!

✱

Birdir!

Haşim İşcan kolları, paçaları sıvadı. Ha babam... En lüzumlu arıyor, en ucuzu seçiyor ve en faydalı yapıyor... Yer altı geçitleri bunlardan biridir. Gureba Hastanesi'nin önünde, Aksaray'da, Çarşıkapı'da, Osmanbey'de ilk yeraltı geçitleri yapılıyor.

Zaten İstanbul'un yarısı, bodrumlarda, mahzenlerde, zemin katlarında köstebek hayatı sürmektedir! Eh, yavaş yavaş yollarımız da yer altından geçerse, hayat ile memet arasında pek fark kalmaz, sağlığımızda toprak altına alışırsınız. Zaten ne demiş şair: «Altı da bir, üstü de birdir yerin!»

YAZISIZ

Fesliyan Çiçeği

Adnan Veli

— Alô.. Ora nire?.. Parti genel merkezinin başkanlığı mı?.. Ağnamadım.. Duyulmuyor canım.. Nire didin?.. Haa, Edelet Partisinin Genel Başkanlığının merkezi mi?..
— Evet diyoruz yahu.. Anlamıyor musun?..
— Eyi duyulmuyor.. Ben Edelet Partisinin Genel Başkan merkezini arıyorum..
— Burası dedik ya..
— Orası niresi?..
— Burası Adalet Partisinin genel merkezi..
— Tamam işte.. Ben de orayı arıyorum.. Bura Kastamonu..
— Neresi?..
— Kastamonu..
— E, peki.. Ne olmuş?..
— Beyim, siz kimsiniz?..
— Canım, benim kim olduğumu ne yapacaksın?.. Sen kimi arıyorsun?
— Partimizin Genel Başkanı Gümüşbabamız orada mı?..
— Hayır, burada yok..
— Nirde acep?.. Biliyor musun?..
— Toplantıda..
— Ne toplantısında?..
— Merkez Yönetim Kurulu toplantısında..
— Ne için toplanmış o didiğin?
— Partinin işlerini görüşmek için..
— Bizim partinin işi bitmiş gayri.. Sen ne konuşuyon?..
— Niye işi bitsin?..
— Burlarda çok fena havadisler dolaniyor.. Bunun çaresi ne ise, çaresin ağnatın da yapalım..
— Ne havadisi dolaniyormuş?
— Beyim, sen kimsin esas.. Onu diyiversene bana..

— Ben Genel Sekreterin sekreteri..
— Yaniya ki, dıdının dıdısı.. Ben sennen ne konuşurum Parti için?..
— Sen kimle konuşmak istiyordun?
— Gümüşbabamızın..
— Yok dedik ya..
— Peki, kim var orda hatırı sayılır?.. Esas adama benzer bi kimse yok mu?..
— Yok!
— Nasıl iş bu be bilâder?.. Goscoca partinin tek bir adamı bilem yok..
— Canım hepsi toplantıda dedik ya.. Sen ne sormak istiyorsan sor bana..
— Beyim, bura gaynıyor.. Havadisler fena..
— Ne için fena?..
— Biz bu partilileri nasıl dutcez?..
— Ne varmış partililerde?..
— Tevatür çok yayıldı.. Ratydo da söylemiş bunu.. Duyan çok..
— Neyi?..
— Sözüm eşikten dışarı, Gümüşbabamıza «erkek isen şu Govalisyonu gur bakalım» demişler.. O da ilk sıftah gurarım demiş.. Soradan Alicaninan, Hasan Dinçerinen tezekkür olduktan sonra, guramey-câm demiş.. Doğru mu bu lâflar?..
— Evet.. Doğru!
— Yimin et..
— Yemine lüzum yok.. Doğru!
— Essahtan guramiyo mu Govalisyonu?..
— Kuramadı..
— Tuh be.. Yazık be.. Niye guramadı acep?..
— Şartlar elverişli olmadı..
— Şartı da neymiş bunun canım?.. Biz onları seçerkene şartı şurttu deydi bi şey düşündük mü?.. Gözü gapalı virdik pusulalarımızı.. Şinci biz burda tüm ümmeti Muhammede ne cüvâp vircez?.. Halk Partisinin bi Başkanı var burda.. Tövbe Rappime.. Onun dilinden nasıl gurtulur insan?..
— Ne yapıyor?..
— Gayfelerde bizden birini gördü müydü, yumruğunu fesliyan çiçeği gibi büzerekten «Sıkı mı?» deydi kökirdiyor.. Bu lâf, argadaşların namusuna dokanmış.. «Bak dimişler, elini bi daha öyle yapar-

san, senin gafanda bi düzüne zopa gurarız» deydi tehditlemişler.. Şincik herif hiç bi lâf söylemiyor emme, urbasının yakasına fesliyan çiçeği dakmış, gayfe gayfe dolaniyor.. Bizimkiler Müttöyü umuma danışmışlar. Fesliyan çiçeğinin ganunda heç bi mattesi yazılı değeldir diyerekten bi şey icap itmez dimiş.. Biz şincik bu fesliyan çiçeğinnen bu adamı burlarda nasıl dolastırırık beyim?..

— Orasına ben karışmam.. Fakat memleket şartları ve olaylar bugün için böyle icap ettiriyor..

— Canım bu govalisyonun kurulması nedir ki be?.. Bize bilem bi haber salaydınız, burdan iki gamyon adam doldurup getirince bu iş hallolurdu.. Bu govalisyonun niresinde zorluğunu buldunuz?.. Nesi varmış bunun kurulmayacak?.. Sonra, ben size bir şey diyem mi?.. Bu govalisyonu da guramadıktan kelli neyi gurarsınız siz?..

— Canım, ben şimdi sizlere bunun cevabını verecek değilim..

— Nasıl virmezsin.. Alô.. Sana diyorum, sesimi duyuyon mu?.. Alô.. Hişşşt beri bak, alô.. Hey Yârapım be!.. Niye gapandı bu telifon?.. Alô.. Santıralı bayan?.. Alô.. Bayan.. Niye bu gapandı baharsız?..

— Mükâleme müddetiniz doldu efendim..

— Nasıl doluyormuş?..

— Altı dakika oldu efendim.. Üst üste iki mükâlemeden fazlasını yapamazsınız..

— Yaparım..

— Efendim, bize verilen emir böyle..

— Canım ben nireyinen konuşuyordum, biliyon mu?..

— Beni alâkadar etmez beyfendi..

— Beri bak.. Sen azıcık dili uzun santrallardansın besbelli.. Buranın tüm santralları Edelet Partisi deyincek gul gurban olurlardı bize.. Angarayınan konuşmaya, santıraldan yana heç bi sıkıntımız olmadı ki.. Hadi sen beni diyne de, aç şunun yollarını gene.. Vallaha yarın biz de bi govalisyon gurarsak, seni Fizan'a sürdütürüm.. Sen melmeket işleriyinen oyuncak mı oynuyon?..

— Niye beni sürdütürüyor muşsunuz?.. Ben vazifemi yapıyorum..

— Senin vazifen milli iradeye hizmet etmektir!

— Siz nasıl olsa koalisyonu kuramayacaksınız ki..

— Kim kuracak ya?

— Bugün de İsmet Paşa kuracak, yarın da İsmet Paşa kuracak, beş yıl sonra da İsmet Paşa kuracak.. Cnmartesi, Pazar günleri çalışmazsa yirmi yıl sonraki koalisyonu da İsmet Paşa kuracak..

— Beri bak santıral!.. Ağnadık İsmet Paşanın santıralısın sen! Aç şu yolları bana..

— Açamam efendim, açamam..

— İsmet Paşamızın hatırası için aç öyleyse..

— Ne dediniz?.. Durun.. Bir dakika beyfendi.. Bakın şansınız varmış.. Bir kanal boşaldı.. Şimdi bu kanalı size bağhıyorum..

— İladi bağla.. Afferim gızım.. Alôo.. Edelet Partisi mi?.. Haaa, bey, sen misin?.. Deminki bey sen misin gardaşım?.. Ne diyordum?..

Nasıl guramazmış govalisyonu?.. Eh Gümüşpala guramayınca, helbet İsmet Paşaya virdiler.. Vallaha ne desem boş.. Zaar biz yañış yerin gapısını almışık.. Eğerkim hocca lâfından dışarı çıkacak olsam, gider İsmet Paşanın elini öperim emme, buranın vaaz hocası. İsmet Paşanın elini öpen cehennemde yedi yıl fazla vanar diverekten vaaz virdi de, Allah gorkusuna öpemi-yom.. Yoğsam, tam ell öpülecek adammış..

— Canım, ne yaparsan yap, dangalak!

— Bana dangalak diyecek adamın ağızını ben, Halk Partisinin seçim pusulasını yırtar gibi yırtarım.. Bana dangalak diyemen sen..

Ve cnaat diye telefonu kapayıp «Yüksek Başkanlığa» istifasını yazdırmak için arzualı Ali Döktürü'nün yazıhanesine doğru seyirtti.

Adnan Veli

Demokrasi oyunu

Bilmem dikkat ettiniz mi?..

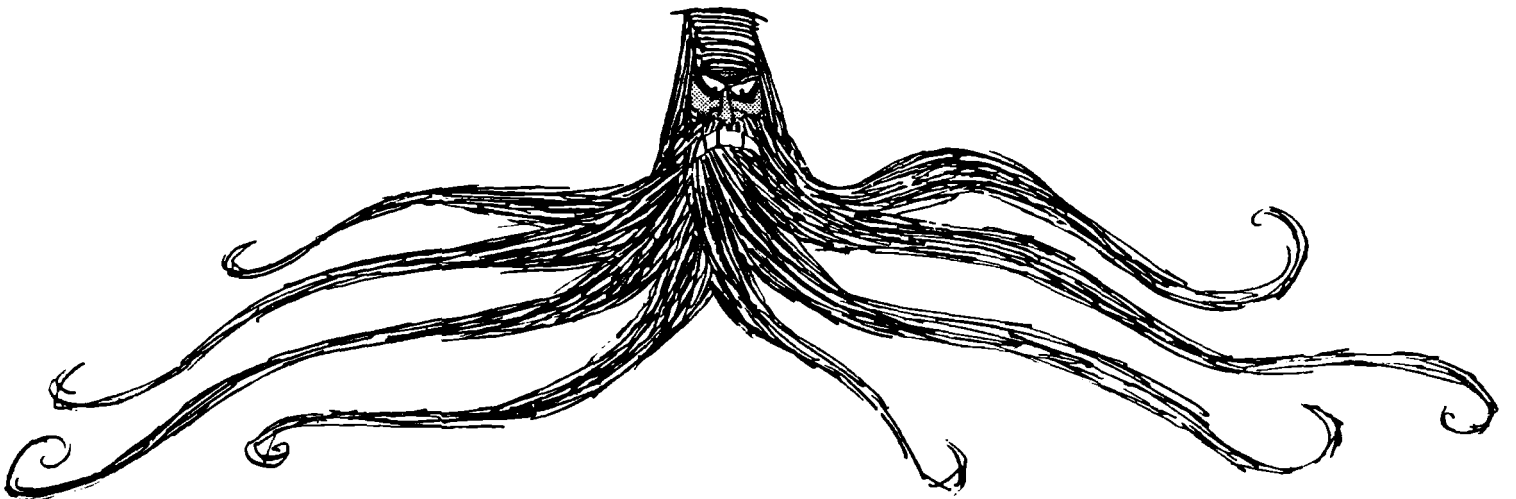
Bütün oyunlar, uzuvlarımızdan birinin kullanıl-maması esası üzerine kurulmuş-tur.

Meselâ fulbolda ayak kullanılır, kafa vurulur da el ka-tiye kullanılmaz.

Meselâ basketbolde el kul-lanılır da kafa vurulmaz.

Demokrasimizle biz de dün-yaya yeni bir oyun getirmiş oluyoruz..

Bakın, her tarafımızı kulla-nıyoruz, fakat kafamızı as-laaa!

Ahtapot!

7 gün

PAZARTESİ :

İzmir Belediye Meclisi bir toplantı yapmış, önemli bir toplantı, hayati bir toplantı: Başkana ne maaş verilecek, biiir... Kendileri oturum başına ne alacaklar, ikiii...

Vur aşağı, tut yukarı, açık arttırma, açık eksiltme derken, üyelerden biri sormuş:

— Başkan bey, sen söyle, ayda kaç lira maaşla geçinebilirsin?

Osman Kibar:

— Vallahi demiş, siz ne münasip görürseniz.. On binle de geçinirim, yirmi binle de...

Bravo... Başkan'ın «Kibar» böyle olur!

SAHİ :

Şu meşhur soprano Maria Callas var ya... Hani şu milyonlar, pardon milyarder Yunan armatörü Onassis'i karısından ayıran Callas.. Hani şu adının Türkçe okunuşu kalas olan Callas ne demiş, biliyor musunuz? Zavallı Kennedy'nin zavallı karısı Jackline aleyhinde bir hayli mırıldandıktan sonra söylediklerine bakınız:

— Kız kardeşini Onassis'e yaklaştırdı ve benim ayrılmama sebep oldu.

Sonra ilâve etmiş.

— Onassis gibi bir dosttan ayrılmak kolay değil!

Callas'ın bu sözü bir kelime değişikliği ile doğrudur: «Dost» yerine «milyarder» sözünü koyarak:

— Onassis gibi bir milyardan ayrılmak kolay değil!

ÇARŞAMBA :

Cumhuriyet gazetesinde bir spor incelemesi okudum:

Atıcılıkta ilerlemişiz!

Şaşılacak şey değil bu netice. Demokrasinin ilânından beri atıcılıkta yarış ediyoruz.. Hani Fuzuli: «Aldanma ki şair sözü elbette yalandır» demiş ya... Şairin bu sözü de yalan... Çünkü, yalan, şairin tekelinden çıktı. Artık, mısraın veznini bozmadan «Şair» yerine nice sözler oturtabiliriz: «Aldanma ki âlim sözü elbette yalandır», «Aldanma ki tacir sözü elbette yalandır», «Aldanma ki doktor sözü...»

Hayır, hayır.. En iyisi, en doğrusu şu:

«Aldanma ki insan sözü elbette yalandır!»

Atıcılığın salgın halini aldığı bir ortamda, spor bunun dışında kalacak değildi ya...

İşcan — Bizim programımız ismimizde yazılı: Önce iş, sonra can!.

PERŞEMBE :

Gazeteler Kıbrıs için tek çıkar yolun «Taksim» olduğunu yazıyorlar. Evet bizce de son çare bu: İki cemaati, bunca gayretten sonra bir araya toplayamadık. «Toplama» olmayınca hatıra «Çıkarma» gelir. Ama bu da zor: İngilizler «Asker çıkaralım» der demez dayattık: «Siz ne kadar asker çıkarırsanız biz de o kadar çıkarmak şartıyla...» Buna pekiy deseler, Yunanlılar dayatacak: «Biz de çıkaracağız» diye... Demek «Çıkarma» da faydasız...

«Çarpma»yı Rum'lar denedi. Hem de pek kahpece, pek alçakça... Bunun da sonu yok.

Eh, mesele toplama ile halledilmez, çıkarma ile halledilmez, çarpma ile halledilmezse, geriye ne kalır?.. Bölme!

Bölüşelim gitsin: «Bu bana, bu sana...»

Aman kardeşim Hasan, aç gözünü: Kanlı yumruklarını sallayıp «Bu da Hasan'a!» demesinler...

CUMA :

Şu otuz üç lokomotif meselesi var ya... Heni damat beyin «Ucuz etin yahnisi tatsız olur» diye savunduğu pahalı lokomotifler dâvası... Hani Paşa dede'nin özel demeçler dergisinde sayfalar dolusu renkli ilânları çıkan lokomotiflerin alınmasından vaz geçildi!

Eskiler «Parayı veren dü-

düğü çalar» derlerdi. Her şey gibi bu da değişmiştir: On binlerce ilân parası dağıtanlar «General Motor»un düdüğünü çalamadılar!

Bu olay, dilimize yeni bir atasözü kazandı: «Yanlış hesap Amerika'dan döner!»

CUMARTESİ :

Şimdi adına ortaokul denen Beylerbeyi Rüştüyesinde bizim Türkçe hocamız kimdi, bilir misiniz?.. Edebiyat Fakültesi «Metinler şerhi» profesörü Ferit Kan.

Bir tükenmez hazineydi Ferit Kan: Kırk yıl önünde diz çökseniz, yinc, öğreneceğiniz birçok şeyler kalırdı onda.

Şimdi bakıyorum, nice tahsilli delikanlılar «Saygılarımı ve hürmetlerimi sunarım» diye yazıyor. «Bana arz etti» diyor.

Bunun tuhaf bir örneğini bugünkü gazetelerde gördüm. Tanınmış ses sanatkârimız Müzeyyen Senar, bakınız, dinleyicilerinin yılbaşısını nasıl tebrik ediyor:

«Hayranlarımın yılbaşılarını kutlar...»

A sayın bayan, insan kendi eliyle kendisi için «Hayranlarım» diye ilân yazar mı?

Doğrusu biz de Müzeyyen hanımın dil inceliğine hayran olduk!

Pazar

İstanbul Şehir Meclisindeki üçü A.P.li, ikisi C.H.P.li beş kadın üye elele vermişler:

— Önce şehir işleri, sonra parti diyorlar!

Demek memleketin içinde çırpındığı acılar karşısında erkek aklından önce kadın kalbi merhamete geldi... Bravo!

Bu güzel, bu mutlu davranışın yalnız Şehir Meclisi içinde kalmamasını dileriz. Partilerimizdeki kadın kolları da birbirine yaklaşmalı ve... Bu yolda da erkekleri peşlerine takmalıdırlar!

Dilimizde, vatanın adı, «ana vatan»dır, baba vatan değil... Şefkatın en sıcak, ana şefkatidir, baba şefkati değil... Atasözümüz: Ana gibi yar olmaz der, baba gibi yar olmaz değil... Çektiğimiz zahmetlerin, ızdırapların acısını «Anam ağladı» diye anlatırız. «Babam ağladı» diye değil...

İşte bu sefer de o ince, o duygulu kalb, o kadın kalbi merhamete geldi ve sahici vatanseverliğin örneğini verdi.

Politikacı baylar... Politikacı hanımlarımızın eteklerini tutunuz!

Son konuşmalarının üstünden iki hafta geçmişti, iki kabadayı avukatın yazıhanesine geldiler. Avukat,

— Oldu mu? diye sordu.

Şakaklarındaki saçlar ağarmış olanı,

— Galiba oldu, dedi, ama olup olmadığını siz daha iyi bilirsiniz, biz size anlatalım da olanları...

İki kafadengi, sözü birbirinin ağzından alarak anlatmaya başladılar:

— Siz bize burda «Günahdır, çocuğa bir kat elbise alın» dediniz ya, biz de burdan çıkınca Kapalıçarşıya gidip üstüne uygun bir takım hazır elbise aldık. «Bana çamaşır da alın, papuç, çorap da alın, bir de hamama götürün yıkanayım» dedi. Bir takım yetmezmiş gibi bizim arkadaş «Almuşken iki takım çamaşır alalım garibe...» dedi. Güzelce yıkandı, berberde saçını kestirtti, giyindi kuşandı, o sıkı sıkanı görsen, bir bey oğlu oldu çıktı ortaya. Derken «Ben bu otele beğenmedim, başka otel isterim» diye tutturdu. Ulan zibidi, sen çöp varillerinin içinde yatmaz mıydın? Darılır eder, küser gider diye bunları diyoruz ki... Ne dese peki, ne dese eyvallah... Bunun bir de iş-tahı açıldı ki, bizim ikimizin yediğinden daha çok yiyor. Siz onu burda parmak kadar çocuk gör-

KAYIP ÇOCUK AZİZ NESİN

dünüz de «Bu onüç yaşında yok» dedinizdi. Aman beyim, bir yemeğe içmeye düşün de, oğlan bir şişsin, bir şişsin... Saatten saate şişiyor ve de boylanıp semiriyor. Demek ki oğlanın açlıktan derisi buruşmuş, yedikçe derisi gerildi. Onüç yaşında yok, dediğiniz oğlanı bir görseniz, on yıllık asker kaçığı dersiniz. «Bu elbiseyi beğenmedim, ısmarlama elbise diktirin» dedi. «Hem de iki kat elbise isterim, birini çıkarıp, birini giyerim» dedi. Ben dedim ki buna «Oğlum, anlaştığımız gibi senin hakkın onbeşbin lira. Biz sana her ne masraf edersek hesabına deftere yazıyoruz, sonra spor-toto'dan parayı alınca, sana ettiğimiz masrafı, senin onbeşbin lirandan keseceğiz. Onun için, gel sen bu kadar masraf etme.» Ne dese beğenirsin, «Benim param değil mi, istediğim gibi harcarım.»

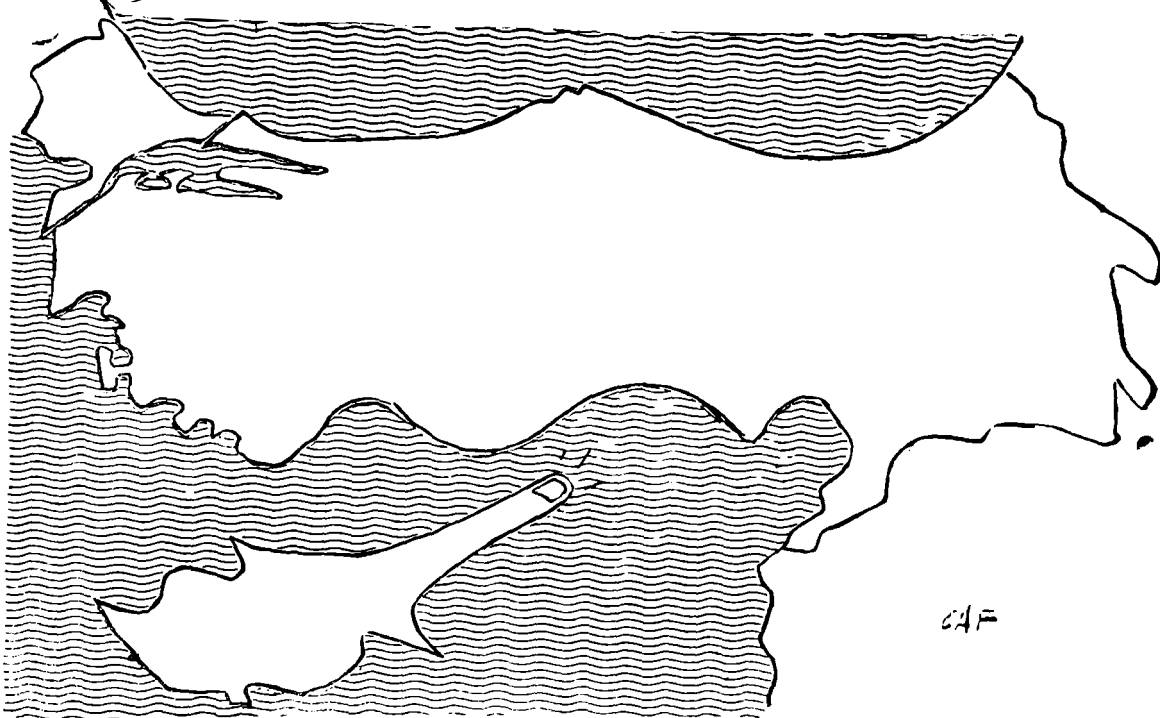
Aman oğlan elimizden kaçacak diye ne dese ses etmiyoruz,

«İye buyursa başüstüne... Sağıkla bir Adana'ya varıp da anasından vekâletname alsak, ondan sonra ver hissesini, koyver kuyruğunu... Bunca yıl sürmediğim yer, görmediğim insan kalmadı, ömrüm hapishanelerde geçti, velâkin böyle bir mahlûk görmedim. Meyhane deyip tutturuyor, gidiyoruz meyhaneye... Su gibi rakı içiyor Bey. Haydi oradan başka meyhaneye, oradan başkasına... Biz arkadaşıyla zil-zurna sarhos oluyoruz, bu piç onca rakıya bana mısın demiyor, bir de ikimizi atıp taksiye yatağıma bırakıyor. Sabah uyanıp ayılınca «Ulan oğlan kaçtı mı, eyvah...» diye fırlıyor, bir de bakıyoruz ki, banyosunu yapmış, tıraşını olmuş, tereyağınla reçelinle milyonlar kahvaltısı ediyor.

Yiyip içtikçe azdı bu namussuz, «Ben karı isterim» diye tutturdu. Tövbeeee, yahu bu yaştan sonra adımı pezevenge çıkarcak... «Ulan oğlum, sen onüç yaşında bir sabi sübyansın. Sana karı ne demek... Şu Toto'dan parayı al, anan seni hayırlısıyla everir» diyorsak da söz anlatmak ne mümkün...

«Mahkemede yaşımı ondokuz yaptırmak için şahit istemez mi; işte bu karıları delikanlı olduğuma mahkemede şahit gösterirsiniz» diyor. Ona da peki, dedik... Sazlı gazinolardan şar-

kıcı karı beğenip seçiyor. Ağzının da tadını biliyor piç... Dünyanın parası yahu... Bu sefer de karılar içinden karı beğenemez oldu; sarışın isterim der, beyaz olsun der, körpeden olsun, der, olgunu bana lâyk der, eti gevşek istemem gayetle sıkış olmalı der... Adana'ya gidemezssek bir ayak önce, oğlan bizi bitirecek. Tren biletlerini aldık, yola çıkacağız. Bu sefer de «Ben dokuz yaşındayken garip anamı el yerinde koyup gurbetlere çıktım. Para kazanıp anacığımıza bakacak, el kapısına muhtaç bırakmıyacaktın. Dört yıl gurbette anama bir mektup bile göndere-medim. Şimdi eli boş anama varamam» dedi. Anasının elinden de vekâletname alacağımızdan karının gönlünü hoş tutmak gerek. Bey, bu piç bize anası için iki sandık ve de üç denk hediyelik eşya aldırdı. Bırdık tren... Adana'ya tren yolu uzun sürüyor. Oğlan «Canım sıkılıyor» diye tutturdu... Eee canın sıkılıyorsa ne olacak, bunun burası tren. «Ufaktan kumar oynayalım» dedi. Yüzüp yüzüp kuyruğuna getirmişiz, bundan geri oğlanı darıltmak olmaz, ne dese eyvallah edeceğiz. Biz trende kumara çıktık. İkimizin de ömrü kumarda geçmiş, bizim işimiz ve de geçimimiz bu... Biz başladık barbuta ufaktan... Öyleye varmadan oğlan benim bir yüzüğümü yürütmez mi, arkadaşımın da üç yüz kâğıdını... Vay cıvilliyetsiz. Öyle vemeğinden sonra veniden çıktık kumara... Söktükçe söktükçe paralar geliyor yahu... Zarı sallayıp sallayıp sallayıp ta içimden «Allah» nidasıyla yımırığımı iman tahtama carıp atıyorum: ya iki-bir, ya hepvek... Oğlan zarı şöyle bir yuvarlıyor: ya dübeş, ya düşeş... Ulan, göze göre oğlana ütüliyoruz. Bevlm, sözün kıyası, oğlan bizi yoluk kaza döndürdü. «Ulan, zar mı tutuyorsun yoksa...» di-yorum «Ne demek, şimdi ayıp ettin, ustalarım zar mı tutarmışım. Siz de zar tutun» diyor. Arkadaş bana ısmar geçiyor. İkimiz de zar tutuyoruz, zar değil havada kuş tutsak para etmiyor birader... Piç bize «İçmeyince kumarın tadı çıkmıyor, ufaktan çakıştırılalım» demez mi... Elin-den kâğıdı alasıya ne dese peki... Başladık çakıştırmaya... İçtikçe yutuluyoruz ve de o piç içtikçe açılıyor... Arada bizim arkadaş hiddete gelip çocuğa elini kaldırıyorsa da, aman etme, diye zor tutuyorum... Trenden inerken bir hesaba vurduk ki, oğlan kumarda ikimizin üçbin lirasını sağlamış, evet bizi has Kırım ineği gibi sağlamış... Adana'ya vardık varmasına velâkin bir türlü oğlanın anasını bulamıyoruz. Bir otele yerleştik... Adana kazan biz kepçe, oğlanın anasını arıyoruz. Bizde paralar suyunu çekiyor, çünkü oğlanın masrafına dayanılacak gibi değil. Her gece bir barda sabahlıyoruz ve de oğlanı elimizden birisi kapacak diye iki yanında iki muhafız gibi beklemekteyiz. Hoş, içmeye başlayınca, oğlanın iki yanında sızıp kahyoluz. Bereket oğlanın vicdanı temiz de bizi satıp gitmiyor.

İşte vatanım!

Ara tara derken kadının izini bulduk; Adana'da bir genelevde çalışıyormuş. Oğlana «Ulan hani anan kocamış karıydı, genelevde işi ne?» dedim, «Vallaha buna ben de şaştım, herhalde sermaye olamaz, belki oraya hizmetçi durmuştur. Vah benim namuslu anam, sen bu yollara mı düşecektin...» diye ağlamaya başladı. «Ağlama oğlum, insanlık hali, her şey başa gelir. Parayı alınca ananı bu yollardan kurtarır-sın» diye avuttuk. Gittik geneleve... Evet orda böyle bir karı çalışmış ama, dostu on sekiz yerinden ve bir de ilâve olarak göbeğinin ortasından şişlemiş, bir daha da hastaneye kalkan kadını gören olmamış. Düşüktük kadının izine. Hastaneden bir yıl önce taburcu olmuş. Ordan sazlı bir bahçede oyuncu olmuş, ordan bara girmiş çalışmış... Derken karıyı dağa kaldırmışlar, elden ele satarlarmış karıyı... Bulunacak gibi değil karı... Bir av dolandıktan sonra Allahın izniyle karıyı bir tesadüfle bulduk. Gecenin bir vakti, sabaha karşı bardan çıkmış, sallana devrile otele giderken, oğlan karşından vuvvarlanarak gelen sarhoş bir karının boynuna «Vay anam.. Anacığım...» diye sarıldı. Hakikat, karı, bizim oğlanın anası çıktı. Hediyeledi karıya verdik. Oğlan «Benim garip anama harçlık olarak da iki bin lira verilecek» dedi. Onu da verdik. Karının elinden bir vekâletname alıp çıktık yola, doğru İstanbul... Mahkeme kararıyla, bildiğiniz gibi, oğlanın yaşını da büyütüp on dakuz yaptırdık ve kendi elinden noterlikten vekâletname istedik. Oğlan «Benim sözüm söz, vekâletnameyi veririm, siz benim yerime Spor-toto'dan çıkan üçyüzseksenbin lirayı alırsınız ama, ya sonra benim hissemi vermezseniz... Siz benim paramı peşin verin, sonra da ben vekâletnameyi vereyim...» dedi. Hele sen şu piçe bak... «Öyleyse gel hesaba oturalım» dedik. Oğlana yaptığımız masrafı bir de toplayalım ki onbin lirayı aşmış... Şimdi de mızıkçılık etmez mi... Yok, o kadar değil diye tutturdu. Adamı zorla kaatıl edecek piçe, bir şey değil, insan yerine korlar da adamın namı pislenir... Vur aşağı tut yukarı pazarlık sonunda dokuzbin liraya uyuştuk bununla; paranın üstü altıbin lirayı da eline saydık bir güzel. İkimiz de azrail gibi oğlanın başındayız ki, bizi aldatıp kaçmasın... Çünkü oğlandan benim gözüm yıldı. Arkadaşım da iyicene pirelendi. Biz iki yanından oğlanın kollarına yapıştık, notere gittik ve oğlandan umumi vekâletnameyi aldık. Oğlan «Gayri benim bir ıslım var mı?» dedi. İş yok olmasına da ne olur ne olmaz diye, «Sen hu otele kal, biz Ankara'dan gidip spor-toto'dan parayı alıp gelelim. Sana daha da para veriliriz» dedik ki oğlan bizi beklesin... Ve arkadaşım da Ankara'ya yollandık.

Bu isten ellibin lira alacak olan avukat, iki kabadayının anlattıklarını merakla dinliyordu,

İnönü: «Memleket ameliyat masasında.» Dedi.

İnönü — Çok yara almış Satır, çooook!..

— Demek böyle... dedi, paraları aldınız.

Kırsaçlı kabadayı,

— Ne parası yahu, dedi, neye geldik de ocağınza düştük sizin... Paçayı zor kurtardık. Az kalsın kodesi boyluyorduk. Oğlan, spor-toto'da onüç değil, beş bilmiş. Makbuz koçanındaki geri kalan rakamları bir ustaca silmiş, üstüne başka makbuzun kâğıdını koyup yeniden düzeltip yazmış, onüç tutturmuş... Toto koçanını siz bozdunuz, hiyle yaptınız diye biz tutmadılar mı?.. Kurtulana kadar akla kararı seçtik, kurtulunca da buraya atık kapağı... Aman, amana geldik bey, bize medet sizden, ocağınza düştük...

Avukat,

— Parmak kadar çocuk düpe-düz sizi dolandırmış, dedi, yalnız sizi değil, bizi de dolandırdı...

Avukatların sinirli olanı,

— Acıdım da, dedi cebine on lira da ben koydum...

Öbür avukat,

— Vay anasını, dedi, noter masrafını da cebimden yapmış-tım...

İki kabadayıya,

— Artık işi ten geçmiş, daha ne istiyorsunuz? diye sordu avukatın biri.

— Bize bu çocuğu bulmanın

bir yolu... Aman çocuğu bulalım, başka bir şey istemez.

— Çocuğu bulsanız neye yarar, paralar gitti. Nesini alacaksınız...

— Aman, iş bildiğiniz gibi değil, çocuğu bulalım... O çocuğu bulmazsak yandık, yandık biz...

Avukatlar birbirlerinin kulaklarına fısıldadılar: Bu iki azılı sabıkalı, çocuğu ellerine geçirirlerse, doğram doğram parçalar, parçalarını da köpeklere atar, çocuğu yok ederlerdi. Anlaşılan bunca yılın kaşarlanmış iki namılı sabıkalı, bacak kadar bir oğlana kazıklanmış olmayı kendilerine yediremiyorlardı; çocuktan intikam alacaklardı. Belki de bir serseri çocuğun kendilerini kaz gibi yoldukları duyulursa, iki paralık olacaklardı; onun için çocuğu yok etmek istiyorlardı.

Avukatlardan biri,

— Çocuğu ne yapacaksınız bulup da, dedi, nasıl olsa paralar gitti, alamazsınız. Vursanız, öldürseniz başınız derde girer...

Kabadayılardan biri,

— Ne vurup öldürmesi, dedi, o çocuk bize yirmi bin liraya patladı. Ama öyle çocuğa yüzbin feda olsun... Onu bulsak, uşamızı diye ellerinden öperiz. O bize gerekli bey... Onun her günü bin lira, her saati yüz lira... Öyle

bir çocuk bir daha ele mi geçer? Biz dünyaya madık atmışken, oğlan bizi bile soydu da papuçlarınıza elimize verdi. Onu bulsak bir, ellerinden öpüp, «Aman bizimle çalış, sen bizim ustamız ol delikanlı» diyeceğiz. Çocuk değil, darphane... Aman, bize bulun çocuğu. Bugüne bugün, elimizde vekâletnamesi var, biz onun velisi, vasisi bile sayılırız. Her kaç paraysa dökelim, çocuğu bulalım...

— Resmi var mı sizde?

— Evet, bir resmi var, barda sarhoşken fotoğrafçı çekmişti. Resmi işte, yanında da bar kârısı, sarmaşdolaş olmuşlar...

Kadınla çocuğun yanakyanaya çektiydikleri resimden, çocuğun başını makasla dikkatle kestiler. Ertesi gün, tirajı büyük gazetelerde çocuğun resmiyle birlikte şu ilân çıktı:

Kayıp çocuk aranıyor.

Yanda resmi görülen aslen Adanalı ve «.....» ismindeki hakiki yaşı onüç olan çocuk, «.....» günü evinden ayrılmış, onbeş gündür bir daha dönmemiştir. Gözü yaşlı ailesi, yavrusunun yolunu beklemektedir. Görenlerin, yerini bilenlerin insanîyet namına şu adrese bildirmeleri rica olunur. Yerini bildirilen, bolca memnun edilecektir..»

— SON —

CİBİL'Dİ, mııldı ya, o da Be-
lediye sınırları içinde sürtüp
duran düpedüz bir hemşeri,
bir yurttaştı işte. Tıpkı şu urgan
fabrikasının, poturdan bozma pan-
talonlu, içerden kuşaklı sahibi se-
yis Ali, yani partili ağzıyla sayın
Ali Teker gibi yalın kat bir yurt-
taş... Ali Teker de seçim sandığının
yarısından bir tek «oy» kaydırabi-
lirdi, cıbil Hasan da...

Sandık başına kadar, sen de sen,
ben de bendi ya, sandıklar açılın-
ca iş değişiverdi birden. Ali Teker,
yani fabrikatör sayın Ali Teker Be-
lediye Başkanı olup çıkmış, Cıbil
Hasan, gene eski Cıbil Hasan ola-
rak kalmıştı:

«Tuhhh geçmişini!» dedi, «Durul-
maz artık bu memlekette!» Seyis
Ali'nin Belediye Başkanı olduğu
memlekette yaşanmaz!.. Parktaki
otlar belkemiğine batar, adamın,
tabanını yakar kaldırımlar. Kafayı
çekip bayrak gönderinin dibinde de
sızamazsın bundan sonra... Seyis
Ali'nin köpekleri paçalarına dalar!
Yaşanmaz bu memlekette artık!

Demek Cıbil Hasan'ı kimse ipe-

memis, verdiği oy'a kimse kulak

asmamıştı.

«Merhaba Cıbil!» dedi Niyazi, «Se-
nin Kardeşinin sırt aşağı gitti!»

Çınarın altındaki parmaklığa da-
yanmış, Niyazi'nin yüzüne işkilli iş-
killi bakıyordu:

«Bir dalavere yok ya bu işte?»

«Bir dalavere olsa sizin Kardeşin-
in kazanırdı! Başbakan sizden mi.
bizden mi?»

Sonra sırtına bir şaplak attı:

«N'olacaktı Kardeşinin kazansay-
dı!.. İskele caddesindeki apartma-
nının şerefyesini indirtecekti...
Yoksa İstanbul'a giden motorla-
rından iskele parasını bağışlaya-
caktı. Bak keyfineee...»

Cıbil Hasan, burnunu aldı avu-
cun içine. oğuşturdu, oğuşturdu:

«Anlamazsın sen!» dedi, «Karata-
vıgün kadı olduğu yerde yaşanmaz!
Durulmaz bu memlekette!..»

Artık Niyazi'nin söylediklerini de
dinlemiyordu. Sağ elini daldırdı
pantolonunun cebine, tamtakırdı.
Sol elini daldırdı öbür cebine, içi
boşalmış bir sigara paketi buldu,
mıncıkladı hırsından. Tutup fırlattı
kaldırımın üstüne:

«Stipürsün!» dedi, «Seyis Ali'nin
uşakları! Hadi eyvallah!»

Niyazi'nin ağzı bir yana çarpıldı:

«Tebrike mi gidiyorsun Belediye-
ye!.. Haydi güle güle!..»

Cıbil, çiğerini söker gibi baktı
yüzüne. Sonra gene aldı burnunu
avucunun içine, bir süre oğuşturdu.
Burun olduğu yerde duruyordu iş-
te. Bu burun olduğu yerde demir
kazık gibi çakılı kaldıkça her şey
küfür gibi gelirdi ona... Bir şişe,
dolmuş dolmuş bir şişe «mor menekşe»

YAŞANMAZ Bu Memlekette...

Rifat
ILGAZ

lâzımdı bu burnu avucunun içinde
yok etmek için!

Sağına soluna bakındı. Aralık
kalmış bir umut kapısı da yoktu:
«Durulmaz!» dedi, «Durulmaz bu
içine tükürdüğümün memleketin-
de!»

Gene de ayakları onu, Belediye
meydanına doğru götürüyordu. Bo-
yacı Kulaksız:

«Sakin sizin Kardeşinin kazandı
bellemeyesin... Yetmiş oy farkla...
Dün gece gümbür gümbür...»

«Ceket mi bıraktınız sırtımda ölü
soyucular!»

Tam Belediyenin merdivenlerini
çıkarken bir alkıştı koptu:

«Yaşasın yeni başkanımız!»

«Nasıl da belli...» dedi, «Seyisin
adamı olduğunuz! Dalkavuk peze-
venkler!»

Kendini Belediyenin koridorunda
bulmuştu. Nasıl girmişti, niçin gir-
mişti. Şaşkınlıktan gene burnunu
avuçladı. Bu burun yerinde durduk-
ça en saçma işleri yapabiliirdi Cı-

«Anladık!» dedi, «Sizin Seyis ka-
zanmış, eşekler bayram etsin!»

Ali Teker'cilerden bir başkası Be-
lediyenin önünde kesti yolunu:

«Ne o?» dedi, «Belediyeden mü-
fettişlik mi istemeğe gidiyorsun?»

Bozmadı:

«Begenemedin mi?» dedi, «Böyle
memlekete, böyle müfettiş!»

Tekercilerden biri, daha da ileri
gitti:

«Ulan Cıbil!» dedi, «Yoksa seni mi
seçtiler başkanlığa?»

«Yok!» dedi, «Beni seçmediler!»

«Peki, sabah, sabah işin ne bura-
larda?»

«Seçilmesine, ben seçilmedim
ama, sizin seyiş'in at hırsızı oldu-
ğunu çıkardım ortaya... Bütün oy-
larını yaktım. Seçim kurulu beni
gönderiyor yerine!»

Karşı partinin delibozukları:

«Heeey! Cıbil!..» diye bağırıyorlar
arkasından, «Ceketini ilikle de öyle
gir içeri!»

bıl. Yarım şişe mor menekşeyi par-
latmazsa şu herkesin tebrike girdi-
ği odaya bile girebilirdi:

«Yaşanmaz bu memlekette! Bir
çekim ispirotluk itibarımız da kal-
madı bu adam başkan olalı... Bun-
dan sonra at sinekleri gibi yapışan-
lara hayat hakkı vardı seyişin apış-
arısında!»

İyi ama, kendisi bu kuyrukta ne
arıyordu. Ne alıp, veremeyeceği var-
dı seyişle. Arkadan boyuna da yük-
leniyorlardı:

«Yürü!.. Dikilme kazık gibi!» İtile
kakıla geniş bir kapının önüne gel-
mişti. Bir omuzda daldı içeri.

Geniş bir masanın arkasında di-
kilen Ali Teker'i görünce işi anlar
gibi olmuştu. Kaçmak için geriye
döndü. Kapı yeni giren tebrikçi-
lerle örülmüştü.

Her girenin eline, at kuyruğu sal-
lar gibi, yapışmaya alışık olan yeni
Başkan, karşısındakinin yüzüne bile
bakmadan uzattı kolunu. Cıbil Ha-

san'ın sağ eli pantolonundan bir
türkü çıkmıyordu. Yeni başkanın eli
bir süre boşlukta sallandı, sonra
düştü yanına.

Cıbil Hasan:

«Sana gelmedim ben!» dedi. Kaş-
ları çatılmıştı Ali Teker'in:

«Ya kime geldin?» diye sordu.

«Belediye'ye!»

Kaşları çözüldüverdi birden:

«Eee... Hoş geldin bakalım!»

«Belediyeden bir isteğim var...
Benim belediyeden istediğim...»

«Bir şişe...»

«Şişe senin kafanda parçalansın!»
diyecekti, sustu.

«Benim belediyeden istediğim...»
diye üstüne basa basa tekrarladı.
Sonra birden değiştirdi lâfını:

«Sen daha yenilsin!» dedi, «Bil-
mezsin vazifelerini Belediyenin!..»

«Senden mi öğreneceğiz!..»

«Şimdi ben çıksam şurdan... çek-
sem Mor menekşe'yi.. çeksem Mor
menekşe'yi!.. Çeksem, çeksem!.. U-
sansın çınarın dibine. Belediye
köftesi yemeli it gibi tepine tepine
gebersem. Söyle bakalım, Belediye
Reisi olarak... Belediyenin üstü-
ne düşen vazifeyi!»

«Seni bir çöp arabasına atıp...»

«Yavaş ol! Cıbil Hasan'ın cenaze-
sini kaldırıyorusun!»

«Bando muzıkayla kaldırarak de-
ğiliz ya!..»

«Bandoyla senin leşini kaldırsın-
lar...»

Buna kapının önündeki tebrikçi-
ler bile güldüler.

«Benim gibi ne kadar sahipsiz
adam varsa, Belediye mecburdur
kaldırmaya... Bunu bilmiyorsan,
öğren!»

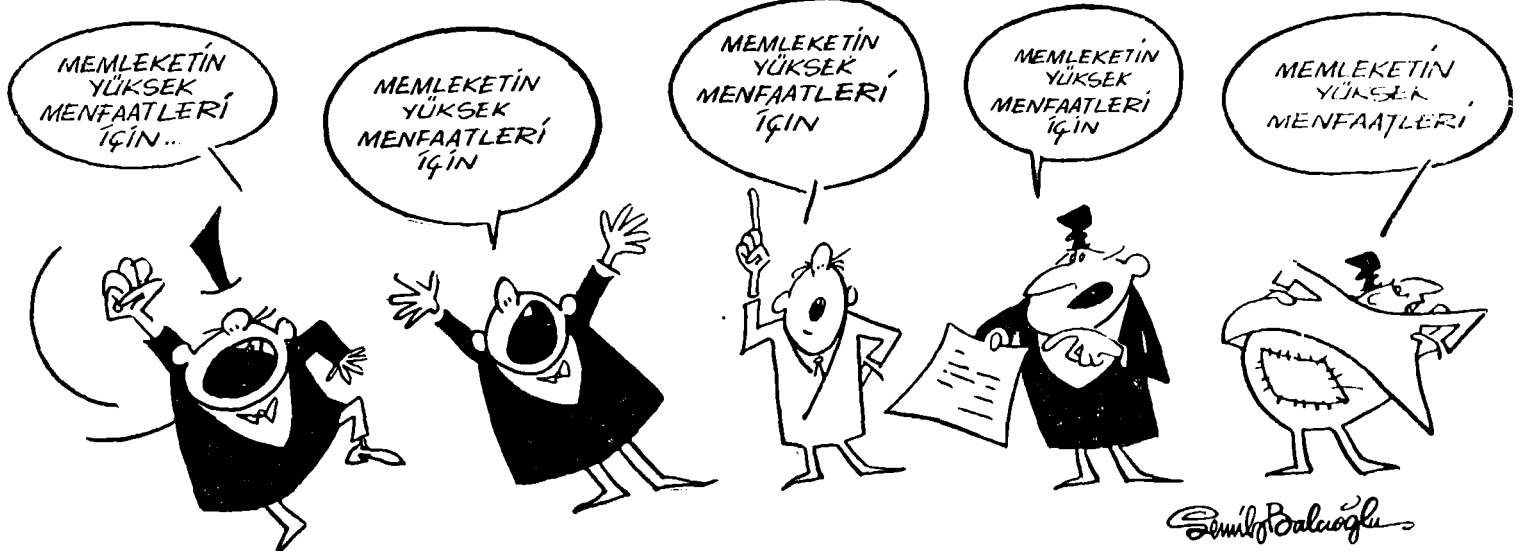
Ali Teker:

«Hele sen bir kalıbı dinlendir,
kolay!» dedi.

«Yooook!.. Senin emrinden değil,
annadın mı? Bunu benim keyfim
bilir. Diyelim ki kalıbı dinlendir-
dim. Sudur sabundur, mezar tah-
tası, kefen parası, yasini, mevlidi...
Hacı parası, hoca parası...»

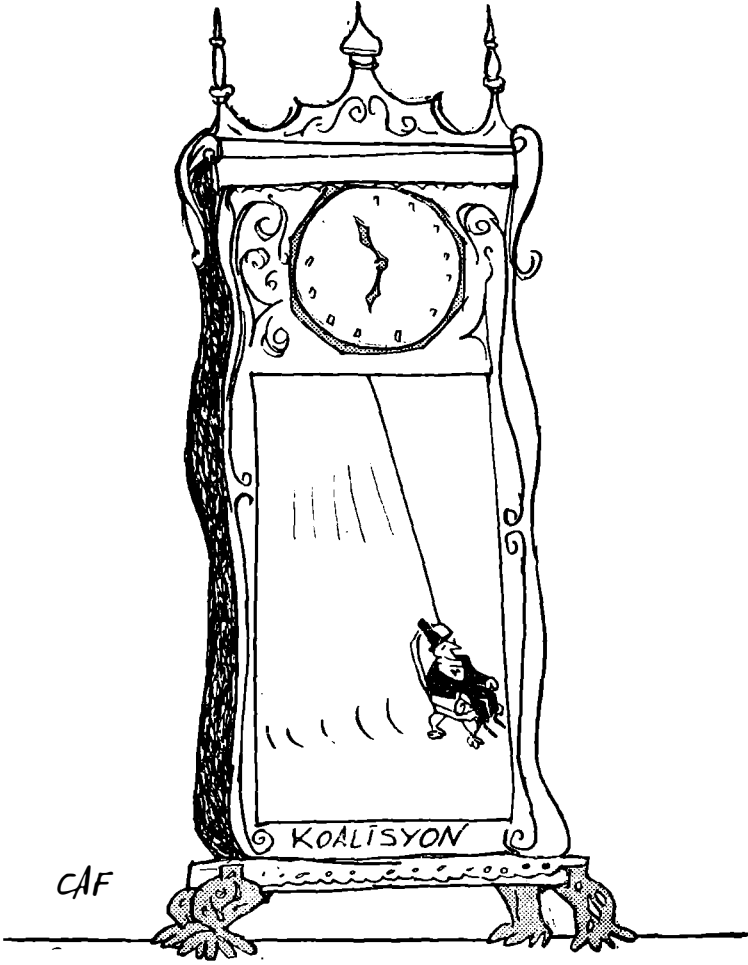
«Canım duası, yasini de eksik olu-
versin!»

«Olmaaz! Olmuşken erkânıylan
olsun! Görüyorsun ya, çelenk para-
sı da koymadık. Söyle bakalım, ne
tutar masrafımız? İki yüz, üçyüz
lira değil mi, yuvarlak hesap? Hadi
biledimin yüz lira!.. Belediye er
geç mecburdur bu yüz lirayı cayır
cayır ödemeğe... Şu yurttaşlar şahi-
dim olsun, bir daha şu memlekete
ayak basarsam, ayaklarım taş ol-
sun! Hemen şimdi alıp voltamı gi-
diyorum, çabuk kes hesabımı! Ya-
şanmaz bu içine tükürdüğümün
memleketinde!»

Semih Balıoğlu

Yazılı

Koalisyon kuruldu!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Güleknâme:

Şömine, Büyük Millet Meclisinin baca tertibatını yapanlar tarafından yapılmıştı, ve iyi çekiyordu maşallah, etrafı karaya bulamadan... Kasım Gülek demir bir çubukla karıştırıyordu ateşi, altından altından, ve «alevlendiriyordu» yalpak alevlerle... Alevlendirmek için, alttan karıştırmak lazım geldiğini ustaca, biliyordu...

Ev medenî bir evdi, Bahçeli evlerde...

Bütün ilk katın odaları birleştirilmişti yıkımla, büyük bir salon halinde... Kütüphane dört tarafı dolanıyordu, ve süs kütüphanesi değildi... Kanapelerin üstünü kilimler «hişirliştiriyordu...» Bir köşe, yemek köşesiydi mütevâzî, bir köşe çalışma köşesiydi... Bir kanapenin yanındaki rahlenin üstünde bir Kur'anı Kerim duruyordu yazısının zerafetli ziyaretçilere açık...

Biri:

— «Kasım bey, Kur'an açık durmaz» dedi...

Kasım beyin içinde dostane sohbetlerde bile uyuklamayan politikacı cevap verdi:

— «Siz gelmeden önce okuyordum...»

Bizim istediğimiz, Gülek'ten İnönü'yü dinlemektir... Serinkanla bahsediyordu İnönü'nden: Birkaç hikâyecik anlatmakla yetiniyordu. Hırlı aklında:

Genç bakanken, yok milletvekiliyken, bir gün (İltifatların iltifatı) İnönü'nu yurtdışı seyahatine almıştı... Meşhur beyaz trenle (Sahil o beyaz tren o fakirlik ne oldu şu kıkıta?) Trenin hareketini bek-

lerken, başyâver Celâl bey kendisine yaklaşıp «şışdamışmış» kulağına:

«— Sakın Paşayı sıkacak bir şey söyleme...»

Aman ne toymuş o zamanki milletvekilleri... Demek böyle ikazlara muhtaçmışlar... Bizler milletçe bakın dostlar ne kadar «pişkin»iz... Hiç paşayı sıkacak bir şey söylediniz var mı?...»

Misafirlerine karşı çok nazık Kasım bey. Evinin dolandırdı... Mütevâzî bir evdi bu gene, mütevâzî, medenî, biraz «candarmavârı...» tertipli, bekârca!...

Yukarda iki banyo vardı, üç yatak odası... İkisi misafirlere adanmış...

Evin enteresan bölgesi kilerdi... İşkence odasına götürür bir merdivenle inliyodu, taştan, dar, kırık... Artık bizim evlerde kiler yok... Bir kilo şeker, bir kilo pirinç, tek karpuz, bir kilo elma, biz sosyal adalette, bu minval üzere emekliyoruz... Onun kileri besliydi, muntazamdı, yağ tenekelerinden tuzsuz şam fıstığına kadar... (Bir avuç alıp ağzına attım, tuzsuzmuş...)

Geçirdiği otomobil kazasından beri hayli incelmışti. Sıhhat bakımından, İnönüye benziyor Gülek... İnönü bunu işitirse kimbilir nice sevinecek... İnsanı iki bükümleştirecek kazadan, gene «bütün ve has» çıkmıştı... Londradaki profesörleri şaşırtmıştı, bu çarçabuk «toparlanma» ameliyesi... E, politikada alıştı çarçabuk toparlanmağa... Sonra imanlı adamdır Gülek... Tanrının kendisini «lüzumlu» kullarından saydığına eminim... Bunu bilse Pa-

35 Yıl Öğretmenlikte

Bizler dağıtacak ülkeye bilim nuru,
Fakat her gelen âmir odumuza su saldı.
Otuzbeş yıl çalıştık, şu mesleğin huzuru
Keçi kuyruğu gibi ne uzadı, kısaldı.
Bunca söylenen sözler demek birer masaldı!

«Mânevi mükâfat var!» Hep bunu ezberledik,
Yürü dediler koştuk, yap dediler terledik!
Şehirde söz işittik, köyde sözcük derledik
Güvendiğimiz şeyler hep birer çürük daldı,
Bunca söylenen sözler demek birer masaldı!

Öğretmenin hayatı nasıl girer düzene?
«Yıpranma.. Kitap zammı» yemi sürülür öne.
«Gelin mi oldun yine, oğlan döne, kız döne?»
Ağzımıza sürülen sade bir parmak baldı,
Bunca söylenen sözler demek birer masaldı!

Sodomlarda yaşarsın sen Peygamber Lut gibi,
Karşına Müdür çıkar şimşekli bulut gibi!
Herkes bir şeyler çiğner nane gibi, dut gibi!
O tepeden bakışlar, o azamet ne haldı?
Bunca söylenen sözler demek birer masaldı!

Disiplin kurulları, Müfettişler, sürgünler,
Güme gittiğin zaman başlar şenlik, düğünler!
En son bunu mu umduk hey gidi günler, günler!
Bunca emekten sonra elimizde ne kaldı?
Demek söylenen sözler hepsi birer masaldı!

Salâhattin KUTLU

şa kimbilir gene nice sevinecek...
Valla billâ, Gülek'te Paşayı sevin-
direcek çok şey var.. Çoook!...

Şömineyi karıştırıyordu gene alt-
tan alttan, alev fişkirsın diye. Ateş-
le oynamasını iyi biliyordu... Bir
an yalpak oynamalarına daldı alev-
lerin ve dedi ki:

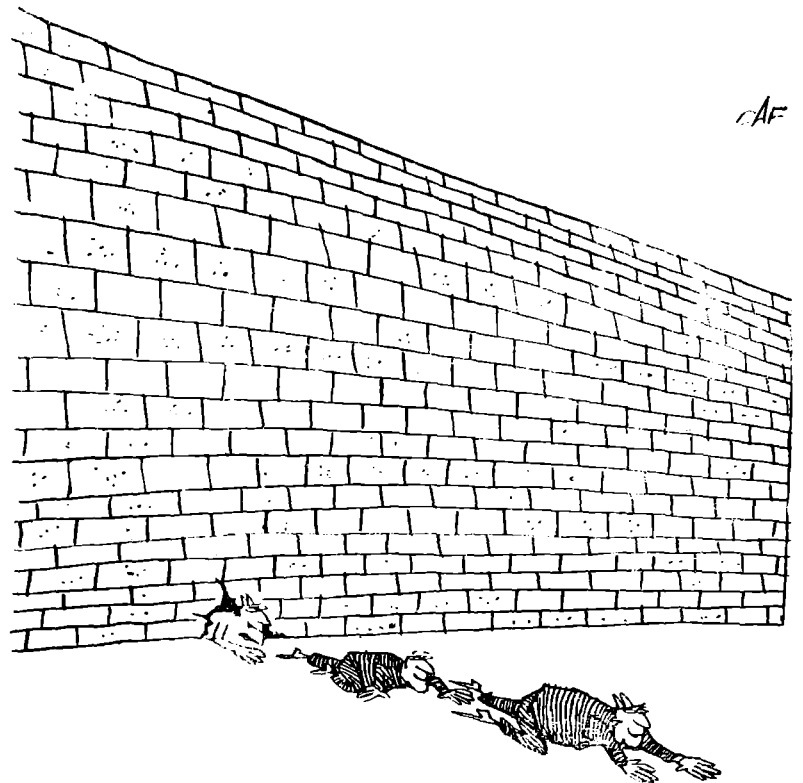
— «Ben hüznle, senenin en uzun
gününi beklerim... O geçtikten son-
ra, bana iyimserlik gelir... Sıkıntı-
larımı atmış olurum!»

Biraderim Gülek, Allah sana, se-
nenin en uzun gününden başka dert
vermesin, hepimize de... Paşa, baş-

ka derdin olmadığını öğrenirse kim
bilir nice sevinecek nice!...

(Benim başka bir derdim var se-
vimli biraderim... Sohbetinden hoş-
lanıyorum. Seni hiç «o dedikleri»
gibi görmüyorum, o «dedikleri gi-
bi»... İyisin, hoşsun, farklısın bütün
alaturkalıklardan amma ve lâkin şu
pamuk yağıyla kotarılmış yemek-
lerle ağırlama misafirlerini... Bu
her şeyin pamuk ipliğiyle bağlı ol-
duğu toplumda, pamuk yağıyla fa-
sulyayı, pamuk yağıyla salatayı, pa-
muk yağıyla çorbayı, vatandaş haz-
medemiyor!)

Ruslar Noel münasebetiyle utanç duvarını deldiler. — Gazeteler —

Fareler ve insanlar!

Sarhoşlar !

İki arkadaş kör kütük sarhoş bir halde oturdukları mahalleye, konuşa konuşa dönmüşlerdi. Evlerine yaklaştıkları zaman sesleri daha da yükselmışti. Bu sırada bir evin penceresi açıldı, sert bir kadın sesi duyuldu:

— Sarhoş herifler, kesin şu gürültüyü..

Sarhoşlardan biri başını yukarıya kaldırdı ve dili dolaşarak, güçlükle kadına seslendi:

— Hey Hanım, oradan bağırmayı bırak da aşağıya gel.. Bak bakalım, hangimiz kocanız!..

Delinin zoru..

Timarhanede iki kafadar her gece el ayak çekildikten sonra daha önce uydurdukları anahtarla kapıyı açıp sokağa çıkıyorlar ve şehirde birkaç saat dolaştıktan sonra yerlerine dönüyorlardı.

Bir gece, biri ötekinin kulağına eğildi.

— Arkadaş, bu gece işler kötü, çıkamıyacağız?

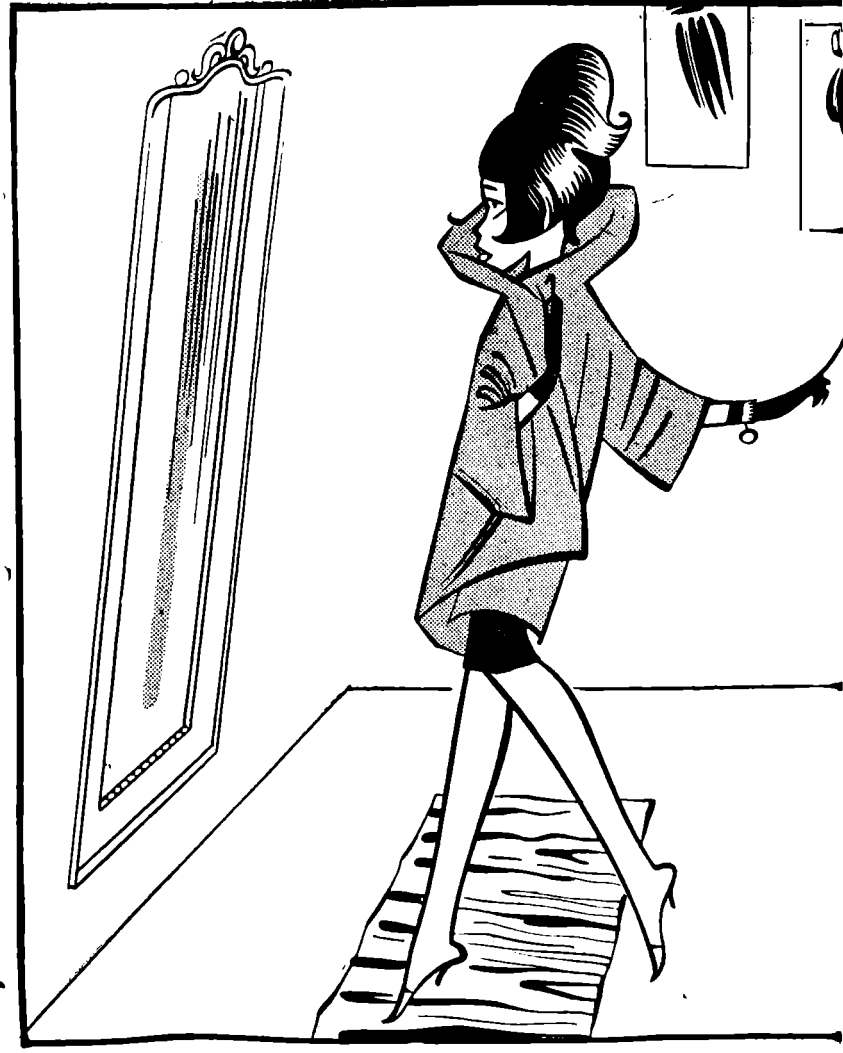
— Anahtar mı kaybettin?

— Hayır, kapıcı kapıyı kilitlemeyi unutmuş!.

— Düşündüğün şeye bak deli, bu sefer divardan atlar gideriz!

— Niye bu kadar geç kaldın yavrum?.. Artık bizde iş yok!

— Rica ederim karışma... Ben sen

Hayata herkesin ayrı bakışı,
Kimi gözler şehlâ, kimisi şaşı.

İnsan hızlı akan çayda boğulmaz,
Asıl tehlikeli suyun yavaşı!

Parası olanlar bilir işini,
Züğürdün taşlara çarpılır başı.

Ürküntü veriyor arzu yerine,
Güzel vitrinlerle süslenen çarşı!

Karaborsacıyla savaşmak boşa,
Onlar kazanırlar bu tip savaşı.

Senden daha fazla esnaf bekliyor,
Hem ikramıyeyi, hem de maaşı!

Olağan

Aldırma siteme, s
Sen de bir tebess

Hasımların sö
Meyveli ağaca

Şuna ufak, buna g
Ayıptır, kadına so

Personel kanununa göre 60 vatandaş

— Bu bizim memurumuz bey

Açık hikâye

İki kadın bir salonda köşeye çekilmiş konuşuyorlardı. Biraz yaşlı olanı:

— Şu Necati yok mu, diyordu çok münasebetsiz adam, bir daha onu dâvet etmiyeceğim..

Öteki kadın lâfını kesti:

— Ne yaptı?

— Yeni tanıştığım misafirlere açık hikâyeler anlatmaya başlayınca dayanamadım hemen şapkasını eline verip kapıyı gösterdim. Bunun üzerine diğer misafirler de arkasından gittiler..

— Demek onlar da sinirlenmişler..

— Yok canım, anlattığı hikâyenin üst tarafını dinlemek için peşinden gitmişler..

Tersinden..

Akıl kastanesinde, delinin biri eline geçirdiği bir gazeteyi tersinden tutarak okuyordu. Karşısında oturan arkadaşı sordu:

— Gazeteyi ters okuyorsun, sana güçlük vermiyor mu bu?

Diyince, deli omuzlarını silkti:

—Hayır, kolaylıkla okuyorum, sana zor geliyorsa çevireyim!

karın değil, sekreterinim!

İşler

Bütün bu dertlerin, davranışların,
Ah bir öğrenseydik kim elebaşı!

Fareler bir ordu teşkil etseler,
Kedilerden olur çavuş, onbaşı.

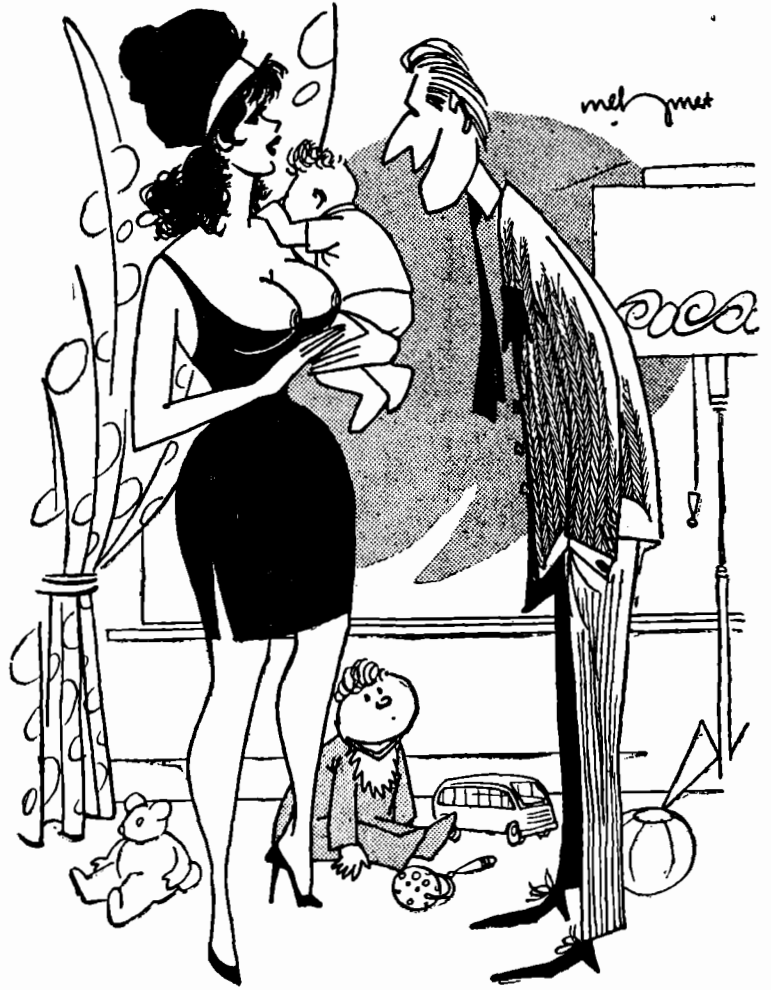
Siyaset oduyla oynayanların,
Birlikte yaniyor kurusu, yaşı!

Zorlama bahçıvan, bu gayret boşa!
Hiç kurumuş fıdan tutar mı aşı?

Nedense herkesin bu son günlerde,
Dilinden düşmüyor şikâyet marşı!

Daha neler neler söylenir ama,
Kutlu!.. Çok uzattın kes bu tıraşı!

Salâhattin KUTLU

— Aman ne güzel ikizler... Biraz okşiyabilir miyim?..

bir memur düşüyor. — Gazeteler —

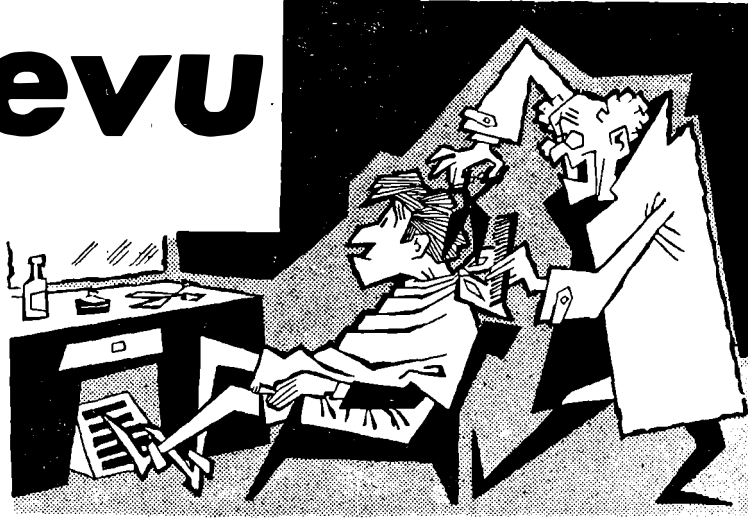

siz başka masaya gidin!..

Randevu

Orhan KEMAL

✱

KENAR semtlerden birinde, ufacak bir berber dükkânıydı. Duvarlarda Arap harfleriyle levhalar: «BU DA GEÇER YAHU», «Errızkalâllah!», «Bes-meyleyle açılır dükkânımız.»

İçeri girdiğim sıra gazete okuyordu. Dükkânına bir müşteri, herhangi bir insanın girişine aldırmadı bile. Yoksa beni o traş etmiyecek miydi? Ben gene de aynanın önündeki boş berber iskemlesine geçip oturdum. Bir bekle, beş bekle. peki ama kim traş edecekti beni?

Tam soracaktım, elindeki gazeteyi masaya hırsla bıraktı:

— Lâf ebeleri!

Kim bu lâf ebeleri? Bilmiyorum. Gazetede çıkan birinin demecini okuyup kızmış olabildi.

Duvardaki beyaz iş gömleğini aldı, giyindi. Gömlek içinde ufacık, kupkuru. Saçları pamuk gibi, akpak. Var bir altmışlık. Hatâ daha da çok. Yetmişe yakın ama, dinç.

Yanıma geldi. Hâlâ az önceki gazetenin yazdıklarıyla ilgili:

— Karşılıklı lâf öğütüyorlar! dedi. Ceğiz, çağız.. Meşrutiyet'tenberi dinleriz. Hâlâ dinliyoruz. Kimbilir daha ne kadar da dinliyeceğiz. İşte geldim gidiyorum, Allah fakir fukaraya acısın!

Beyaz çerçeveli gözlüğü ardında ufacık gözleriyle çipil çipil bakıyordu. Saçlarını yokladı, elini sakalına sürdü:

— Ooo, dedi. Sakalınız da çok sert!

İçimi çektim:

— Evet, maalesef sertliğimiz bir onda kaldı!

Kıs kıs güldü:

— Jiletle traş oluyorsunuz da ondan...

— E, ne yaparsın?

— Yapılacak şey gayet basit: Berberde traş olmak!

— Bütçe elverse..

— O da doğru. Saçlarınız nasıl kesilecek?

— Saç kestirmeğe vaktim yok. Siz çabucak sakalımı aliverin...

— Nicin vaktiniz yok?

— Randevum var.

— O halde saçlarınızın mutlaka kesilmesi lâzım!

— Randevuya geç kalırım sonra..

— Bu saçlarla da gidilmez. Nedir bu? Salkım salkım.. Kesmek lâzım bunları, basınıza bir biçim vermek lâzım..

Bas, saç estetiği, randevu protokolü üzerine uzun bir konferans. Benimse konferans dinlemeğe gerçekten vaktim yoktu.

— Ne yapacaksanız çabucak yapsanız da...

Diyecek oldum, şu karşılığı aldım:

— Söz söyleyen bir insanın sözü kesilmez!

— Doğru ama, ben şimdi...

— Ayıptır! Büyük şehirde yaşıyorsunuz...

Kendimi tuttum. Tutmasam, adam makası, tarağı bırakıp ba-

na daha başka dersler vermeğe kalkabilirdi. «Sen çok ukalâsın. Ben böyle ukalâ müşteriyl traş edemem» de diyebilirdi. Kaldı ki yaşlı berberin hâli adamaklı sarmıştı beni. Randevu mandevu, koyuverdim kendimi.

O, söyledi söyledi.. sonra:

— Saçlarınız çok kirli! dedi.

— Önceki gün banyo yapmıştım..

— Haklısınız. Memlekette belediye, temizlik diye bir şey yok ki! Elimi sabunlasam da aradan bir çeyrek saat geçse gene sabunlasam, çamur gibi bir su akmaması kaabil değil. Siz farkında değil misiniz bunun?

— Farkındayım..

— Çünkü nereye tutunsanız kirli. Kirden, pislikten her türlü hastalık gelir. Gelir ama, doktorlara göre hava hoş tabii. Onlara hasta lâzım. Öyle değil mi?

— Tedavi için değil mi?

— Hayır, arabalarına koşmak için. Ne tuhafınız.. Ben kendim doktora gitmem. Zaten kolay kolay da hasta olmam ya.. Hastalansam bile yutarım Aspirini, çekerim yorganı tepeme, bir ter.. Aspirin dedim de, geçenlerde bir gazetede okumuştum, Sultan Hamid'in en güvendiği ilaçmış!

Sordu:

— Sultan Hamid'e yetişmedi-niz değil mi

— Hayır.

— Ben de pek yetiştim sayılmam. Peder rahmetli her zaman rahmetle anardı cennetmekânı. Onun devrinde eh işte on dört, on beş yaşında ya var, ya yoktum. Çok akıllı padişah olduğunu söylerlerdi büyükler.

Bir elinde makas, öbür elinde tarak, hâlâ işe başlamamıştı. Randevumdan söz açmağaysa korkuyordum, azarlar, yeni bir konferansa başlar diye.

— Bâb-ı baskını olduğu gün, Divanyolundaki dükkândaydım...

Çırağına:

— Bana bir kahve söyle öğ-lum, dedi. Fıncanı sıcak suyla çalkılasın, hiç şeker koymasın...

Devam etti:

— İlân-meşrutiyet'te de Nuru-osmaniye'deki İkbâl kıraathanesinde, simit, kaşar peyniriyle çay içiyorduk peder rahmetliyle karşılıklı. Hiç unutmam, Abdî usta alı al, moru mor geldi..

İçini derin derin çekti, ense saçlarını taradı, bir, iki makas darbesi, sonra:

— Allah gani gani rahmet eylesin, diye doğruldu. Sözü sohbeti yerinde, usul erkân sahibi bir baba dostu. Babamla birlikte akşamcılıklarını eski Balıkpazarı'nda yaparlardı. Aaah eski Balıkpazarı ah!

Yaşayan gözlerini koluyla sildi:

— Baba, dede yadigarı yerlerimizi yıka yıka içimizi harabeye çevirdi harabeye dönesiceler! Balıkpazarı yıkılmadan önce, bir zamanlar merhum pederin demlendiği izbelere gider, onun gibi roka salatası, Çingene palamudunu söyler, onunla karşılık oturuyormuşuz gibi kendi kendime demlenirdim. Balıkpazarı yıkılalıberi ben peder merhumu ikinci sefer kaybettim...

Kahvesi geldi, aldı. Yeleğinin cebinden çıkardığı küçük bir şişeden şeker hastalarının kullandığı ufacık bir şeker parçasını kahvesine attı, çırağına:

— Kaşığı getir, dedi.

Çıracık küçük çay kaşığını getirdi. O, aldı. Bir kıyadaki fitilli küçük gazocağının tizerinde kaynamakta olan çaydanlığa batırdı, kahvesinin şekerini karıştırarak eritti, höplüldetti:

— Ooooh!

Dedi, acı acı güldü:

— Peder rahmetli, nur içinde yatsın.. tıpkı böyle, kahvesini yudumladı mı, ardından bir ooooh çekti..

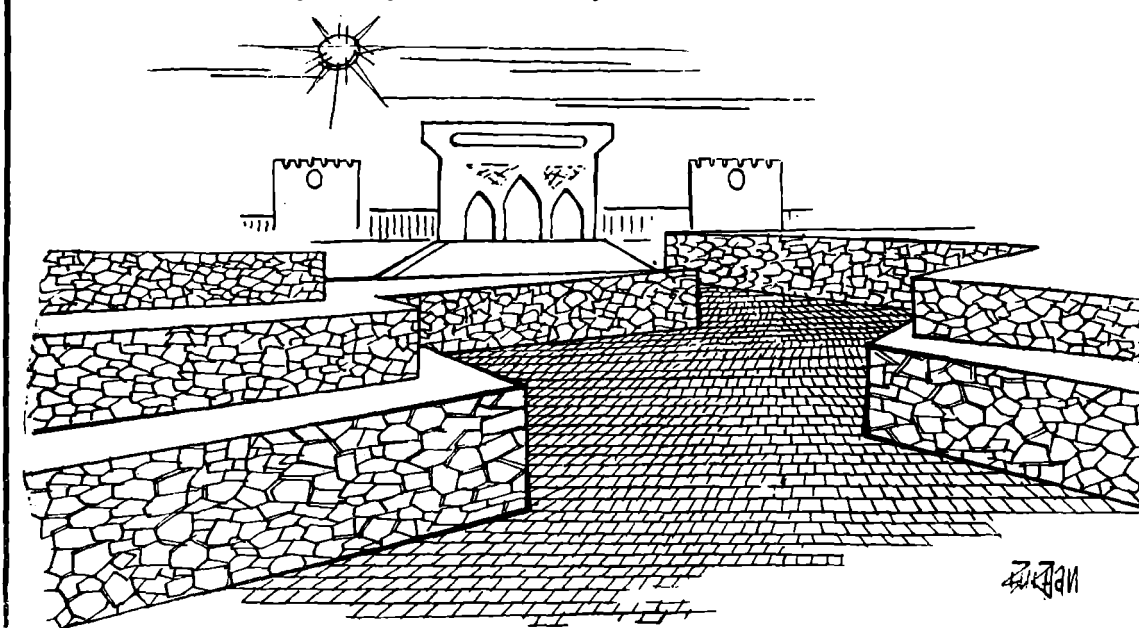
Makas, tarak. Pederimden gene iki makas darbeydi. Daha sonra gene pederi:

— Rahmetlinin buşından, Vidin'li Raşit'in teni hiç eksik olmazdı. Ben şöyle bir hatırlarım Vidin'li Raşit'i. Babamın abbasıydı. Onda da, babamda da bıyıklar sülüs vav!

Kahvesinden gene yeni bir höpürtü:

— En iyi ahbabı Abdî ustaydı rahmetliğin. Haftadan haftaya

Hürriyet meydanı hâlâ bir şekle sokulmadı. (Gazeteler)

Utanc duvarları!

perşembe akşamları, evde karılar dilediklerince mızırdanıp homurdansınlar, iki dirhem bir çekirdek, ver elini Makriköyü. Ekseriya da Millet bahçesine giderlerdi, Tatyos'u dinlemeğe. Kemani Tatyos'ta Tatyos hani. Nerde şimdi öylesi? Sazlar, sözler şimdiki gibi pestenkerani mi?

Kahvesinden yeni bir yudum.

— Şimdiki kahveler de kahve mi? Halis Yemen kahvesi içerdik. Rahmetli valde de sağ o zamanlar, o da boş durmazdı evde, kırık çıkık yapardı, mevlüt okurdu, ne bileyim, kantaron yağıyla ilaçların envai. Şimdi moda oldu eczahane, doktor moktor. Farkında mısınız? Doktorlar, eczahaneler çoğaldı çoğalalı hastalıklar da arttı! (Sordu) Peder sağ mı?

Canım çekile çekile:

— Hayır, dedim.

— Allah rahmet eylesin. Rahmet istedi cennetmekânlar.. Lâkin benimki, hani peder diye değil, iyi içirdi. Bir gece içti. Eşi, dostu, çocuğu çocuğu yanı bizler, yanındaydık. Pek de öyle yaşlı sayılmazdı. Doksanüç bozgununda Moskofa esir düşmüş de tâ Rusya'ya gönderilmişti. Eski toprak, anlatmakla bitiremezdi Rusya'yı...

Kahvesinden yudum. Bizim saçlarsa...

— ... Sızdı, sızış o sızış. Sabahleyin sizlere ömür!

Sordu:

— Akşamcı mısınız?

— Yoo, hayır. Arasıra, estikçe..

— Evlin ekmeği derdinden akşamcılığa imkân mı var desenize. Eskiden, ama çok eskiden babanın biri, ölen oğlu için:

Bir oğlum vardı altmış yaşında

ham traş

Bileydin ölüm var, komazdım

taş üstüne taş

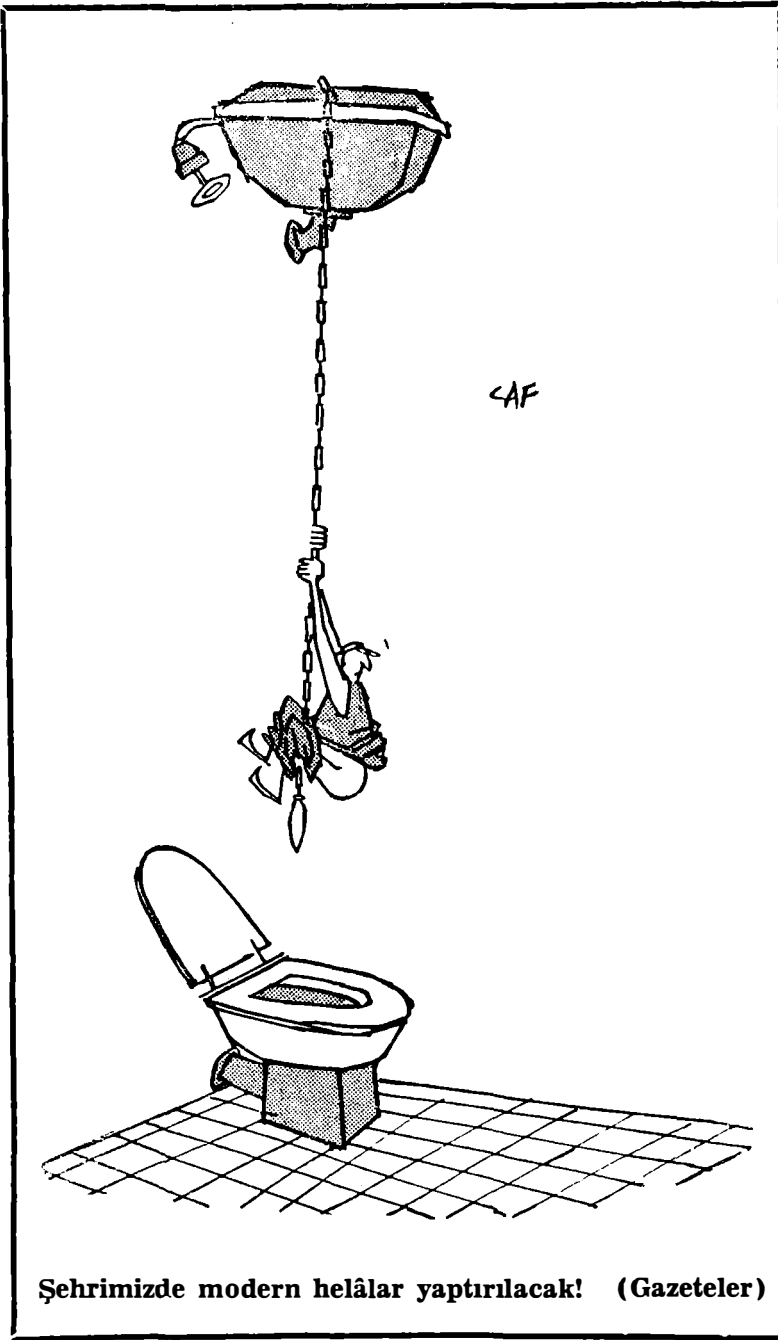
demiş. O devrin behrinde altmış yaşında oğul, hem de ham traş. Bir de bana bakın. Altmış beşimde oldum akbaba. Bu işlerin kesatlığı sürüp gittikçe, ekmeklerimiz yedi başlı devlerin elinde ufaldıkça, korkarım torunlarımız analarından akbaba doğacak!

Saçlarımdan iki kırkıntı daha, kahvesinden yudum. Gene soru:

— Çoluk çocuk var mı?

— Ellerini öperler!

— Ellerinizi demek daha doğru. El öpenleri sağ olsun. Bende

Şehrimizde modern helâlar yaptırılacak! (Gazeteler)

evlât altı. Altısı da çoluğa çocuğa karıştı şükür. Torun dersin bende ürkütmeden sayılmaz. Hangisi hangisinin şaşırıyorum. İki büyük oğlum iyi yetişti. Biri orman mühendisi, küçük baytar. Yâni hayvan doktoru, kısaca doktor ama, insan doktorları hayvan doktorlarına «Doktor» denilmesine kızarlar nedense. Halbuki hiç hakları yok. İnsan da aslında hayvan değil mi? Hayvânı nâtık! Yâni konuşan hayvan. Biri konuşan hayvanın dok-

toru, öbürü konuşmayan hayvanın. Konuşsa da konuşmasa da hayvan değil mi alt tarafı?

—

— Gelgelelim etiket meselesi. Ben etikete hiç ehemmiyet vermem. Olduğum gibi görünmeğe bayılırım. Hazreti Mevlâna ne demiş:

Ya olduğun gibi görün,

Ya da göründüğün gibi ol.

Fincanını salladı salladı tepesine dıktı:

— Ooooh!

Çırağına uzattı:

— Al oğlum şunu. Haa.. ne diyordum? Olduğu gibi görünmiyen insan bence insandan başka şeydir!

O, enseme çalışıyordu. Hem elleri işliyordu hem de dili. Randevuya gelince çoktaaan Allah selâmet versin demiştim. Uyukladım, rüya falan da görür gibi oldum sanırım, uyandığım zaman o hâlâ konuşuyordu:

— ... Pazarlık mazarlık yok. Orozdibak'ta, Bonmarşe'de, Bazar Alman'da olduğu gibi, fiyatlar maktul!

Tekrar uyudum. Yeniden uyandım, ense traşım bitmek üzereydi.

Orhan Kemâl

✱

Üzüntünün sebebi!

Emekli bir arkadaşının ziyaretine gitmişti. Üzgün ve düşünceli olduğunu görünce sebebini sordu. Emekli:

— Bundan dört gün önce karım gazete almaya çıkmıştı, gidiş o gidiş..

Adam, başını salladı:

— Üzülmekte haklısın dostum, insan dört gün gazete okumazsa patlar!..

Biliyormuş!

Yolcu, hat boyundaki kasabalardan birinde trenden indi. Tom otele yollandığı sırada yanına diş fırçası almadığını hatırladı ve en yakın eczaneye girdi, diş fırçası istedi. Eczacı yolcuya iki tane fırça uzattı:

— Biri yumuşak, biri serttir Mösyö, dedi. Kullanın beğenmediğinizi geri getirin!.

Yolcu teşekkür etti ve gitti. Ertesi gün sert diş fırçasını iade etmek için dükkâna geldi.

Eczacı:

— Geri getireceğinizi önceden biliyordum Mösyö, dedi, siz bu fırçayı tecrübe edip geri getiren dokuzuncu müşterisiniz!..

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

«Bir mirasçı aranıyor...» Bu, Akbaba'nın yeni romanıdır... Nasıl bir roman mı?.. Neşeli mi? Alaylı mı? Çapkın bir macera romanı mı?.. Yoksa bir sosyal hiciv, bir politik hiciv mi?..

Uzun söze ne hacet?.. Hepsinin cevabı, yazarın imzasında toplanmıştır: Aziz Nesin...

Bir mirasçı aranıyor, okuyucunun:

«Aman bitmesin» diyeceği romandır!

**AZİZ
NESİN**

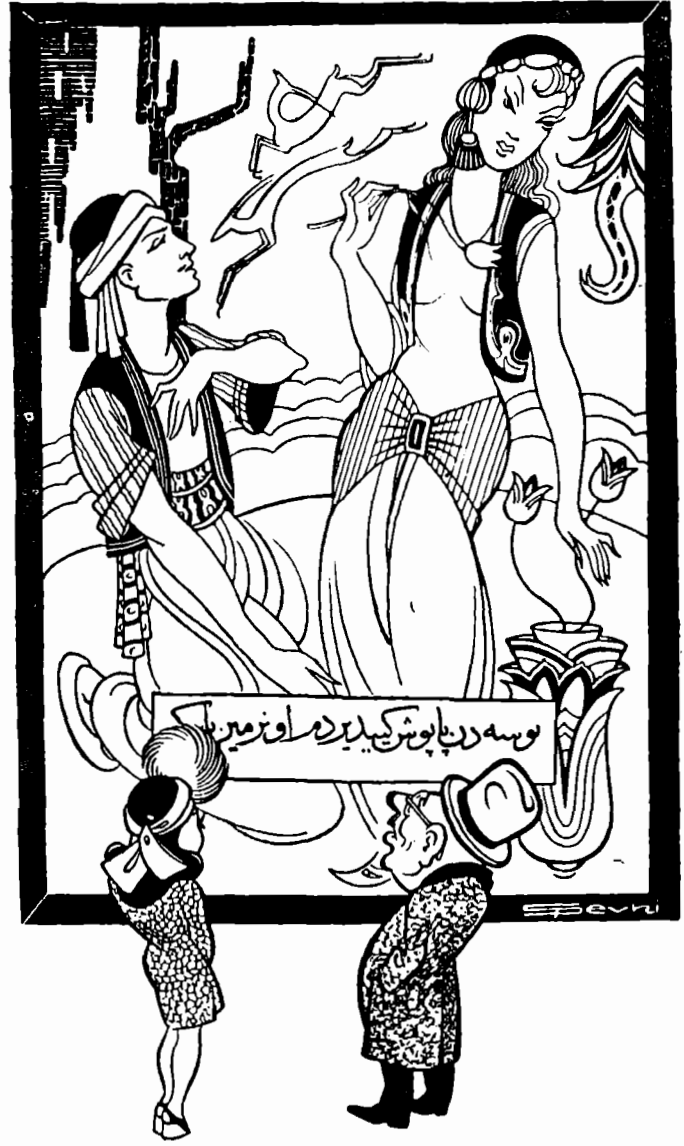
Eski Defterlerden

İftar şakası!

Faziletin bir adı asrımızda gabavet,
Gözden sürme ve cepten para çekmek zekâvet!
Esnafla müşteri beyinindeki ilgiye
Onlar ticaret diyor, biz diyoruz şakavet.
Otuz günlük orucun fezi denmez bu nura,
Otuz aylık perhizden geldi bana halâvet.
Bu Ramazan sahurda sıcak yemek yerine
Vettini vezzeytuni ededurdum tilâvet!
Yağsız, etsiz nefais hazırlıyor her akşam,
Mertebei dehâyi buldu aşçım Taravet.
Ben de bahşış yerine aferin yağdırırım:
Harp var diye cihandan kalkmadı ya sehavet!
Elbet bu züğürtlüğün sonu gelecek bir gün,
Ebedidir bu buhran diye çekme kasavet.
Yalnız o vakte kadar dişini sık da sabret,
O vakit benden sana kaymaklı, ballı dâvet!
Pasta, çörek görünce ayaklarım dolandır,
Yeni baştan döndü mü dersin acep sabavet?
İşleri incelemek nasıl yormaz valiyi,
Bunları dinlemekten çöktü bana rehavet.
Buhrandan şikâyetle gerçi hakkın var amma
Bu kadar fazlası da bence biraz adavet!
Nitekim bahtiyarlar tüccarın dâvetinde
Yiyorlar, Çamdeviren, bol bol tatlı, pilâv, et!

Çamdeviren

Ressam, Yahya Kemal'in bir mısraından ilham almış:
«Buseden papûş giydirdim o nermin pâyına!»
— Eskiden ayakkabı ne kadar ucuzmuş, değil mi?!

Ramazan Fıkraları

Sigara ile oruç..

Deli Mehmet isminde birini
Ramazanda polisler yakalarlar.
Karakola götürürler, başlarlar zorlamağa:

— Söyle ulan, dün gece filân evi niçin taşladın?

Mehmet inkâr eder:

— Hayır efendim, katiyen ben taşlamadım.

Polisler sılaştırırlar, o inkâr eder. Nihayet iş sopaya dayanır. Mehmedi yatırıp bir temiz ıslatırlar. Yine ağzından muvafık bir cevap alamayınca götürüp bir odaya kaparlar. Mehmet orada, dayanın acısı geçtikten sonra tabakayı çıkarıp sigarayı telendirir. O sırada tekrar sorguya çekmek için komiser gelir. Bir de bakar ki Mehmet fosur, fosur sigara içiyor:

— Vay der, bir de utanmadan sigara içiyor, aşikâr bir halde oruç yiyorsun ha!.. Yattırın şu herifi!

— Ben oruçluyum... Sigara ile oruç bozulmaz. Demin bir araba dayak yedim bozulma-

dı da, şuncağız şöyle mi bozulacak?

...

Telkin ile salkım

Riyakâr bir vâiz, kürsüde tütün, kahve, afyon, esrar gibi keyif verici şeylerin haram olduğundan bahisle atıp tutar ve tepinip dururken koyunundan tütün kesesile afyon kutusu fırlayıp cemaatin önüne düşer, herkeste hayret.. Fakat vâiz hiç istifini bozmaz:

— Ey cemaat, der, işte ben bu murdarları şu dakikadan itibaren kaldırıp attım, siz de atınız!

...

Ne gelir?

Zengin bir, iftara bir fakiri dâvet eder ve birçok yemeklerden sonra ortaya pilâv gelince ev sahibi:

— Şu mübarek pilâvı yemeklerin hepsinden çok sevdiğim halde sofraya en sonra o gelir, doya doya yiyemeyiz!

Fakir şu cevabı verir:

— Bizim evde de, aksine, en evvel pilâv gelir!

— Sonra ne gelir?

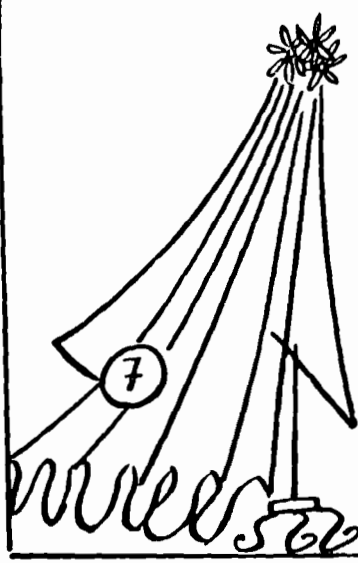
— Sonra leğen, ibrik gelir!

— Erkekler on dokuz, kızlar on beş yaşında evlenecekmiş... Neden acaba?..
— Belki akılları başlarına gelince evlenmezler diyedir!...

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHER
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

BÜNE ÇALIŞKANLIK BÖYLE PERİHAN?
SAATİN KAÇ OLDUĞUNDAN HABERİN
YOK GALİBİ? BURADA İŞİK GÖRÜNCE
HAYRET ETİM.

AYNI SUALİ BEN SANA
SORACAKTİM. HİÇ BÖYLE
GEÇİKMEZDİN NERMİN
ABLA ... YOKSA ?..

ZANNETTİĞİN GİBİ DEĞİL. İŞLER BİRAZ SIKIŞIK
BUGÜNLERDE. SONRA BEYOĞLUNA KADAR UZAN-
DIM... AMA ARADIĞIM GİBİ GÜZEL BİR
KUMAŞ BULAMA-
DIM.

ŞU KUMAŞI BİR AN EVVEL
ALDA BİZ DE BOŞ DURMaktan KURTULALIM.
KAÇ GÜNDÜR NE GELEN VAR NE GİDEN.

ÜZÜLDÜĞÜ ŞEYE BAK ŞUNUN... BEN SENİN BURADA
TERZİLİK YAPMANA MÜSAADE EDİYORSAM BU, SİRF EVDE
OTURUP CANIN SIKILMASIN DİYEDİR. AMA KENDİNE İLE
İŞ İSTİYORSAN KOLAYI
VAR.

İNSANI TESELİ
BAKIMINDAN RAKİPSİZSİN
NERMİN ABLA.

ŞU TESELİ LÂFINI BİR YANA BIRAK PERİHAN. BÖYLE BİR ŞEYE
İHTİYALIN YOK SENİN. GENÇSİN... GÜZELSİN...
SIHHATLİSİN... DAHA NE İSTİYORSUN?

BİRAZ DA MÜŞTERİ İSTİ-
YORUM. ŞÖYLE ŞÖSYETEYE
MENSUP. İYİ VE PAHALI
GIYINMESİNİ BİLEN
BİRKAÇ DEVAMLİ
MÜŞTERİM OLSA...

BULDUM...
BULDUM...
HARİKULÂDE BİR
ÇARE BULDUM.

NERMİN'İN BULDUĞU ÇARE HAKİKA-
TEN HARİKULÂDEDİR. BUNU, BÜTÜN
TEFERRUATİ İLE PERİHAN'A ANLATIR.
KISACA TARTIŞARAK VE BÜTÜN İHTİ-
MALLERİ DİKKATE ALARAK KARARI
KEŞİNLEŞTİRİRLER. İKİSİ DE MEM-
NUNDUR.

AKLINLA BİN YAŞA NERMİN
ABLA. DİYORDUM YA... SEN
OLMASAYDIN ŞİMDİ BEN
YA İNTİHAR ETMİŞTİM,
YA DA ACUKTAN
ÖLMÜŞTÜM.

GEVEZELİĞİ BIRAKALIM DA YUKARI ÇIKA-
LIM. BİLİYORSUN... PEDER BEYİN
AÇLIĞA TAHAMMÜLÜ YOKTUR.

DEVAMI VAR

KADIN mevzuunda çok dikkate değer fikirleri vardı. Hele nazariyeler bakımından rakipsizdi. Buna mukabil aşk maceralarından bir tek defa bile anlattığı vâki değildi. Dilini damağında şaklatarak ve bire bin katarak yatak odası vakalarını şurada burada anlatanlardan da nefret ederdi.

— «Dünyada» diyordu «Bir milyar dört yüz milyon kadın yaşıyor. Hepsinin uygun bir fırsat bulup kendilerini bir milyar dört yüz milyon erkeğin kolları arasına atmak için sabırsızlandığı muhakkak. Şu halde bir sürü kadınla düşüp kalktığınızı sağa sola duyurarak böbürlenmek nefes almakla yemek yemekle böbürlenmek gibi budala bir zahmet.»

Sonra, muhtaç durumdakilere bir takım tavsiyelerde bulunmaktan da geri kalmıyordu:

— «Kadın size kendini verdiği müddetçe riyazi kaidelere ve hendesi şekillere aldırmaşızın ne veriyorsa nasıl veriyorsa kabul etmelisiniz. Ama bu kadar... Ama şu kadar. Cömertliğinin derecesini ve sebeplerini derinlemesine ölçmeğe kalkışmak mânasız bir davranış. Beraber olmadığınız zamanların hesabını sormak, mazeretlerinin sıhhatini kontrol etmek, son yirmi dört saatin teferruatına girmeye kalkışmak faydadan ziyade zarar getirecektir. Sual sormak, asılsız cevaplar almak, itiraz etmek de tatminkâr fakat sahte davranışlara muhatap olmak demektir. Davranışlar samimi de olabilir... Fakat bu defa tatminkâr değildir. İstedığınız kadar uğraşın, kadına, doğru ile yalan arasındaki başdöndürücü mesafeyi kabul ettiremezsiniz. Canı istediği zaman ikisini bir avucuna alıp lastik top gibi oynayacaktır. Şayet kadın, sizden bir şey gizlemek niyetindeyse bunu bütün bir ömür boyunca keşfetmeniz mümkün olmayacaktır. Bir meçhulü kazara malûm yaptığınızı farzedelim... Sakın gururlanmağa kalkışmayın... Artık lüzum görmediği için gizliyi açığa vuran bizzat kendisi olmuştur. Hiç sorulmaması gereken tehlikeli suallerin başında «Dün neredeydin? Bugün kimi gördün?» geliyor. Zira kadını kontrol etmek kontrolsüzlüğü kontrol etmek hevesine kapılmaktan farksız. Hele yakın maziye karşı duyulan tecessüs?... «Benden evvel kim vardı?... Ya ondan evvel?... Ya ondan daha evvel?...» Bu tıpkı neye benziyor biliyor musunuz?... Kiraladığınız evin sizden evvelki kiracısını merak etmeğe.»

Lâf kadından açıldı mı tavsiyeler dalga dalga birbirini kovalıyordu artık.

— «Hele suçüstü yapmak hevesi» diyordu «Daima neticesiz kalacaktır. Yakalandığı zaman kışkanç erkeğin suratına tükürürcesine haykıran kadını asla unutmamak lâzım.

— Elinde delil var mı?...

— Var tabii...

— Peki senin delil dediğin şey neye delâlet eder?...

16

Bir ÇAPKININ Öğütleri

PİTİGRİLLİDEN: ADNAN TAHİR

Bu cevabın, suçüstü yakalanan bir tek kadına ait olduğunu zannedenler yanılıyor. Bu cevap sırayet yolu ile kadından kadına intikal eden bir tekrardır.

Çünkü bu çığır mağara devrinde açılmıştır, kıyamete kadar da sürüp gidecektir. Kadını yalandan, yalanı da kadından ayırmak yapışık kardeşleri birbirinden ayırmak kadar güç bir şey. Bir de yalan söylemek zorunda kalan bir erkeğin halini tasavvur edin. Şüpheli durumdaki bir 15 dakikayı kamufle edebilmek için kafasını saatlerce çalıştıracak, şahitler bulacak, sahte vesikalar düzenleyecek fakat bütün gayretine rağmen çok basit bir noktada yine de açık verecektir. Tıpkı yüzüne gözüne bulaştırdığı marmelâta rağmen marmelât kavanozuna dokunmadığını iddia eden bir çocuk gibi. Halbuki kadın bu bakımdan bitmez tükenmez imkânlarla sahip. Yarım günlük bir kaçamaktan sonra mazeretleri yerli yerine yerleştirmek için elinde bir yarım gün daha var. Sonra en cahilinden en okumuşuna kadar her kadının kusursuz bir aktris olduğu da muhakkak. Siz küçük bir yalan söylerken yüzünüzün kırmazmasına, bakışlarınızın kararmasına, sesinizin de garip garip çıkmasına mâni olamıyorsunuz değil mi? Bu tecrübeyle de sâbit. Aksini iddia etmeğe hiç lüzum yok. Ama kadın, en büyük yalanı söylerken bile yalnız sesinin tonuna değil, size olduğu

Kadın konusunda her şey bilen adam:

— «Beni müzmin bir şüpheli zannedenler» diyordu «Yanılıyor. Benimle aynı sonuca varmak için hakikatleri gereği kadar değerlendirmek kâfi. Kadını, başlıbaşına bir mesele olmaktan çıkarmak, bir muamma açılarından hareketle çözüm çareleri aramak derdinden de kurtulmak istiyorsanız kadını olduğu gibi kabul edeceksiniz. Çünkü arzu ettiğiniz gibi olmasına hiçbir şekilde imkân yok.»

Haklı olduğunu ispat için kadın konusunda çok şey bilen bu adam bir de misal veriyordu.

Bir gece, bir sürü kadının bulunduğu bir toplantıya katılmış. Hepsini de her bakımdan birbirine rakip durumda. Çünkü her kadının gayesi bütün kadınlık mezyetlerini kendinde toplayan dayanılmaz kadın gibi görünmek esasına dayanıyor.

Hepsini ayrı ayrı inceledikten sonra içlerinde bu hedefe en çok yaklaşmayı becerende karar kılmış.

Kadın henüz yirmi yaşında... O geceki de ilk macerası değil tabii.

— «Sana gelmiş geçmiş olaylarla ilgili bir tek sual sormaya-
cağım» diyor çok bilmiş adam başbaşa kaldıkları zaman. «Çünkü yalan söyleyeceksin, inanmı-

yacağım. Doğru söyleyeceksin, bana yalan gibi gelecek.»

Kadın, çok tarafsız bir ifadeyle erkeğe bakarak:

— «Haklısın» diyor. «Böyle şeylere hiç lüzum yok.» Birbirimizden hoşlanıyor muyuz?... Mühim olan bu... Çorabımın tekini bulamıyorum... Bana yardım eder misin?...

Bu yeni kadına her gün biraz daha alışıyor, ona biraz daha ısınıyordu. Fakat zamanla garip hislere kapılmağa başlamıştı. Başkalarında tenkid ettiği şüphelik gelmiş, göğsünün tam orta yerine çöreklenmişti. Kışkanıyordu onu... Hem de çok kışkanıyordu. Yıllardan sonra ilk defa kendi kendine mağlûp olmuştu. Bir gece dayanamadı:

— «Benden evvel kimler vardı?... Kaç erkek girdi hayatına şimdiye kadar?...

Bu sualden bir dakika evveline kadar öpüşme anları dışında hep konuşan ve gülen kadın birdenbire susmuştu. Alınmış görünüyordu. Ama sahiden mi alınmış, yalancılıktan mı?... Belli değildi tabii.

Aradan onbeş dakika geçtiği halde cevap vermemişti henüz. Dalgındı. Bakışları ile odanın duvarlarında dolaşıyordu.

Erkek, hislerine ve tecessüsüne yenildiği için plşman olmuştu birdenbire.

— «Çok özür dilerim» dedi. «Seni kırdımsa affet...»

Kadın hâlâ dalgındı. Dudaklarında hor gören bir tebessüm tırperdi. Gözleri de pırıl pırıldı. Baktı... baktı... baktı... Erkeği sanki ilk defa görüyormuş gibi ısrarla bakıyordu. Sonra, ara yere aşılmaz mesafeler sokan buz gibi bir sesle mırıldandı:

— «Bırak da düşüneyim... Senden evvel hayatıma giren erkeklerin sayısını çıkarmağa çalışıyorum. Henüz yarısına geldim.»

Para babası — Yaaa bayan, bunlar da benim çocuklarım!

Kara bebek

Fransız Kongo'sunda vazifeli memurlardan birinin karısı, Fransa'ya, görünce- nin yanına doğum yapmağa gitmişti... Günü gelince, çukolata renginde siyah kıvrık saçlı bir çocuk dünyaya getirdi... Şaşırان aileye:

— Bir gün, diye anlattı... Sömürgeciyken, iri yarı bir zengi beni kovalamıştı, çok korkmuştum, herhalde bu heyecan çocuğun rengine tesir etmiş olacak!...

Bu izahatla tatmin olmıyan görünce doktora gizlice sordu:

— Doktor bey, böyle bir şey mümkün müdür?
— Gayet tabii.
— Sahi mi?...
— Şayet zenci gelininizi yakaladıysa!...

Günlük mü?...

Turist, bir çiftliğin önünden geçerken arabasını durdurdu:

— Günaydın Madam, yumurta satıyor musunuz?
— Evet Mösyö!
— Yumurtalarınız günlük müdür?...

— Tabii günlük Mösyö! Tavuklar geceleri yumurtlamazlar ki...

Kumaşın tersi

İskoç Mac Ferlan terziye giderken yanına oğlunu da aldı. Kendine bir elbise yaptırmak için gereken kumaşı ve modeli seçti, sonra oğluna dönerek sordu:

— Bu kumaşı beğendin mi?..

— Pek fena değil?...
— Bu kumaş fevkalâdedir ama sen tersine bakıyorsun!...

— Tabii tersine bakarım! Benim işime orası yarayacak!...

— Görüyor musunuz şu sarı ırkı?.. Durmadan ürüyor... Ona karşı biz de aynı çareye baş vurmaliyiz!

— Benden aldığınız bu çiçekleri kime vereceksiniz?..
— Kabul ederseniz size!

Kardeşi

Yaşı geçkin, evlenmemiş bir kadın, hasta kedisini muayene ettirmek için veterineri çağırır. Veteriner kediyi iyice muayene ettikten sonra:

— Merak etmeyin, Madmazel! der, kedinizin hiçbir şeyi yok!. Yakında yavruları bile olur!..
— İmkânsız der yaşlı kız, hiç dışarı çıkmıyor ki..
— Muhakkak çıkması lâzım değil! Evinizde başka kedi yok mu?...

Yaşlı kız kıpkırmızı kesilir.
— Böyle bir şey! nasıl düşünebilirsiniz doktor bey! der, o'nun erkek kardeşi!...

Sağlık Bakanı

Adı mühim olmıyan bir devletin Sağlık Bakanı komşu memleketin sağlık tesislerini gezmeye gider. Gezi protokol dahilinde olmadığı için, Bakan tek başına bir akıl hastanesinden içeri girer ve kendisini müdürün yanına götürmelerini ister. Bakan odaya girer girmez kendini tanıtır.

— Ben X... Sağlık Bakanım ve...
Müdür zile basar, içeri giren çam yarması gibi hastabakıcılara yavaşça:
— Bir Bakan daha geldi der, bunu da ötekilerin yanına koyun!...

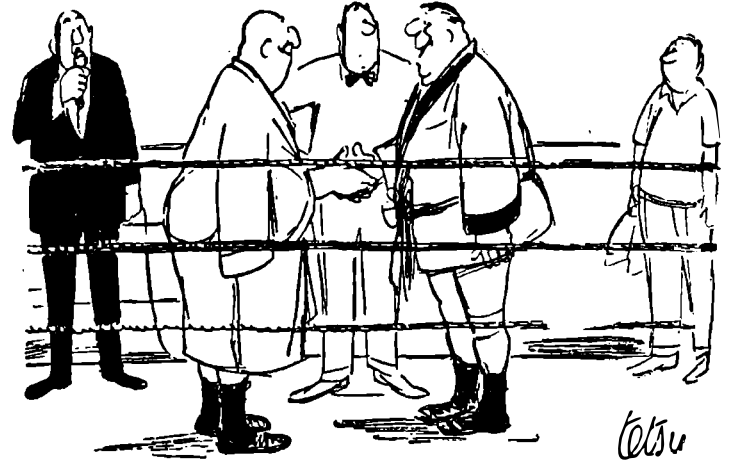
Dünya Karikatürleri

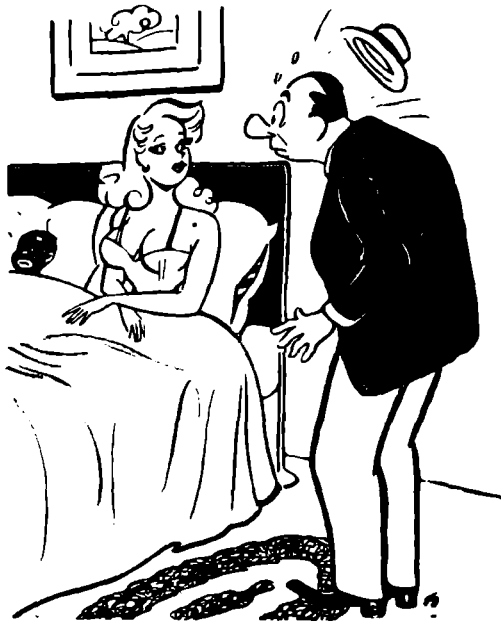
-PARAVANINIZ NE KADAR ALÇAK
-DAHA MESLEĞE YENİ BAŞLADIM'

-AMAN SİZİN NE KADAR ÇOK ELLE-
RİNİZ. PARMAKLARINIZ VARMIŞ.

-OOO, MERHABA ÇOLUK, ÇOCUK NASILLAR?

-AMA KOCACIĞIM, BU YAZ PLÂIDA
NE KADAR KARARDIĞIMI UNUT-
TUN MU?

-AMAN KARICIĞIM, BU YIRMI BİN LİRALIK KÜRKÜ SIK-
TINDA GÖRENLER, SENİ BENİM METRESİM SANIRLAR!

En güzel Türkçenin en güzel şiirleri:

Gönülden Seşler

Orhan Seyfi Orhon

Bütün kitapçılarda arayınız.

En iyi kâğıt, karton kapak, beş renkli kuşe
gömlek, iplik dikiş. Fıatı 750 kuruş

AKBABA YAYINEVİ, Divanyolu, Klodfarer
caddesi, No: 8—10

Ferhan BOZKURT, Ankara caddesi Kebeci han,
İSTANBUL.

AK - 14

Ali Muhiddin Hacı Bekir

Tatlıları enfestir,
Hamur değil, canfestir!
Usta elde oklava:
Açmış yüz kat baklava!

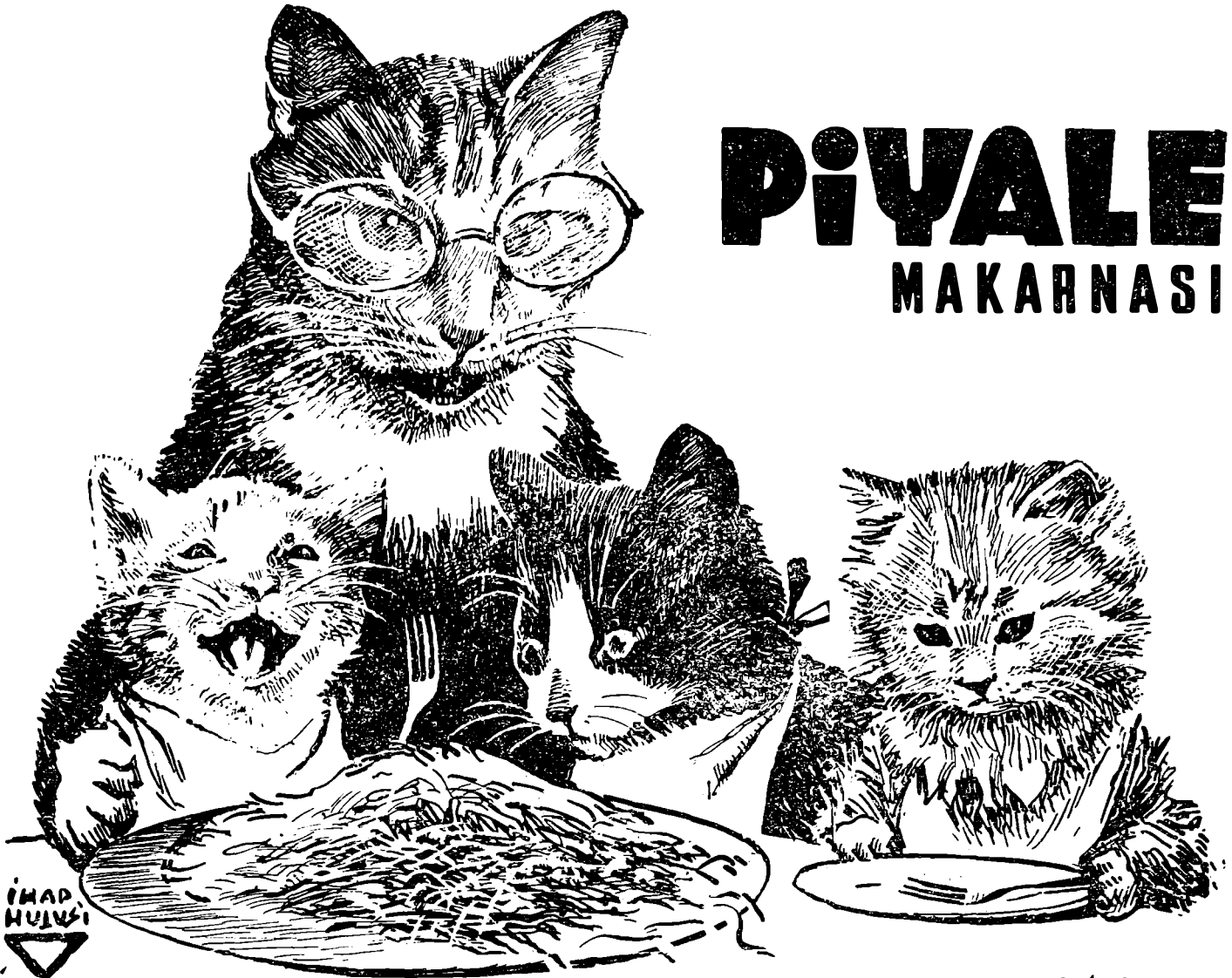
Dünyanın ağız tadı:
Hacı Bekir'in adı.

Şekerleri, şekerlemeleri, kaymaklı lokumları,
kurabiyeleri ve emsalsiz kestane şekerleri ile
dünyaya şöhret salan

Hacı Bekir Zade : Ali Muhiddin

müessesesi, çeşitli tatlıları, tahinhelvaları ile
de sofralarınızın tek zevki, tek lezzetidir.

AK - 15

İHA
HULUSİ
İSTANBUL

34/3

Reklâmcılık - 5775 - 16

AKHABA

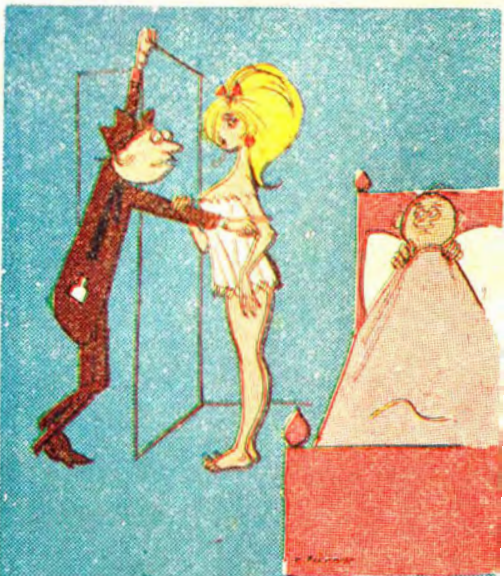
-ŞEKER.. ŞEKER.. ŞEKER.. VAR MI ŞEKER İSTEYEN ?

-AMAN POOL, MARİNİN
YARDIMINDAN HOŞLANMA-
DIĞINI BİLMİYOR MUSUN?

-İŞTE BU KOKUDAN İS-
TİYORUM..
-NASIL VEREYİM, O BENİM
KENDİ KOKUM!

-İŞTE ORADA.. ORADA!
-AH BENİM KURUNTULU
KOCACIĞIM.. YİNE GÖZÜ-
NE HAYALET GÖRÜNÜYOR!